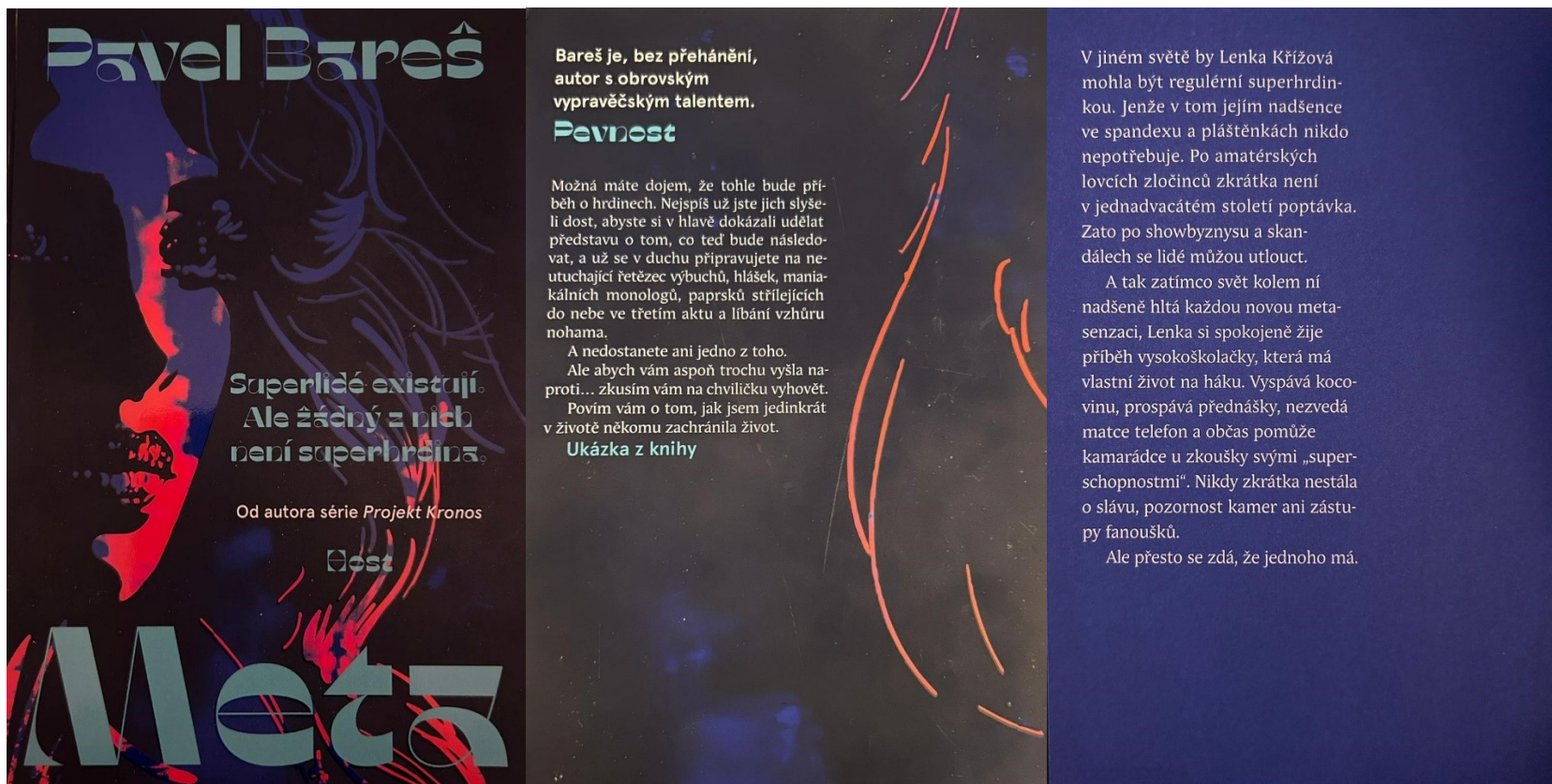
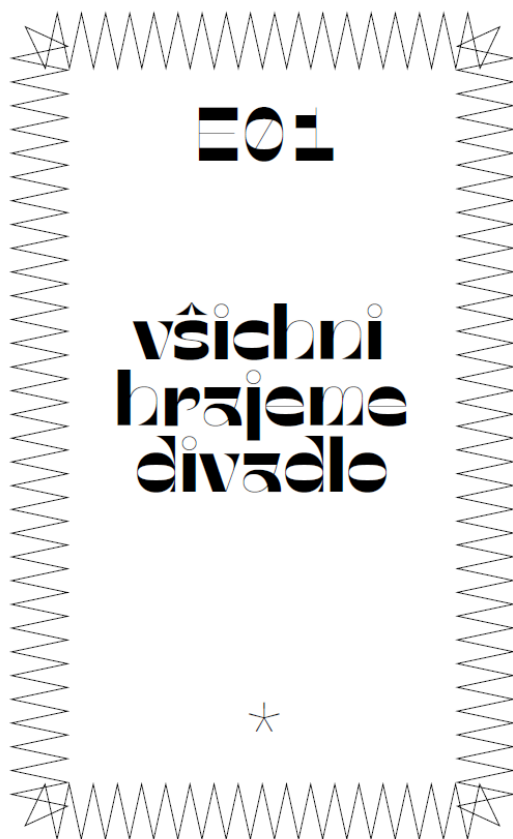

Příloha č. 1: Obálka a anotace románu *Meta*

Příloha č. 2: Texty k první lekci

Je několik míst, odkud bych mohla tenhle příběh začít vyprávět. A upřímně, ještě pořád sama nevím, který z nich si vybrat.

To ráno, kdy jsem se probrala ve svých pokojích s masivní kovovinou a cizím klukem v posteli, by se samozřejmě poněkud nabízelo, ale nechci, abyste snad získali dojem, že tohle je jeden z *těch* příběhů.

Jeden z těch „o klukovi a holce“.

Protože není.

Možná... to, co se tehdy stalo na táboře u potoka? To je asi ten nejzazší bod v minulosti, kam až celá tahle věc sahá; jedna z nejděsivějších pětiminutovek celého mého nevinného dětství a ideální origin příběhu o hrdinech, záporácích, velké moci a ještě větší zodpovědnosti, ale...

Tohle není jeden z *těch* příběhů.

Takže víte co? Začnu otázkou. Respektive dvěma. A chci, abyste na chvíli zavřeli tuhle knihu nebo pdfko nebo v čemkoli tohleto čtete a opravdu, *opravdu* se nad nima zamysleli. Oukej?

Takže...

Kdybyste mohli mít nějakou superschopnost, jaká by to byla?

A co byste s ní dělali?

Máte vybráno?

Tak jo, nechte mě hádat... Lítání? To je jedna z těch populárních... A proč by ne, že jo? Kdybych to uměla já, už bych si nikdy nemusela platit lítačku.

Co čtení myšlenek? Za mě to musí bejt pořádná schíza, ale jasně, v Čechách pár telepatů fakticky máme: ten nejznámější z nich má svoji vlastní pošahanou talkshow, ve kterýj svojm hostům dělá lidskej detektor lži. Každýj pondělí v osm třicet odhalí pár nevěř, způsobí pár rozvodů a zjistí, kdo je ve skutečnosti čí otec, bere za to pořádněj balík a je miláčkem národa. Určitě by mohl dělat třeba u policie nebo v tajný službě, ale ani v národní bezpečnosti se zkrátka netočeť takový peníze jako v pokleslý televizní zábavě.

No, každopádně... Co dál? Superregenerace, abyste se nemuseli bát o holej život, až budete po nocích bojovat se zločinem? A nebylo by lepší se prostě párkrát do měsíce nechat probodnout, postřelit nebo něčím přejet v přímým přenosu největšího žumpakanálu českýho televizního éteru? Protože přesně to dělá nejvlivnější influencer českýho instasvěta. Jeden jeho post má hodnotu cirká čtvrt milionu korun. Procházení zdma? Určitě je spousta věcí, kterýj byste s tím mohli dělat, ale věřte mi, že žádná není zároveň legální a tak lukrativní, jako mít vlastní únikovou reality show, nehledě na to, že jejímu konceptu očividně došel dech po první sezoně. Rentgenovej zrak? Shodou okolností jsem chodila na gympl s klukem, co to uměl. Kromě toho taky disponoval encyklopedickou pamětí na to, kdy maj holky ze kterýho ročníku tělák. Teď zrovna dělá v ochrance na letišti, takže není právě nejlepším příkladem toho, co se vám tu snažím vysvětlit, ale snad aspoň chápete, jaký zadostiučinění cejtím, kdykoli si na to vzpomenu.

Pointa je, že i kdybyste chtěli mít schopnost *superjezení* — což netuším, proč byste měli chtít, ale dejme tomu —, mám pro vás pořád dobrý zprávy, protože takovej kluk *taky* existuje: je mu patnáct, má zuby z diamantů a vlastní youtubovej kanál, na kterým rozkousává cokoli, co mu sponzoři pošlou spolu s šekem, a za každou rozhryzanou pánev od Tescomy dostane víc, než kolik má moje máma hrubýho za měsíc.

Takže se zamyslete ještě jednou.

Kdybyste mohli mít tu svoji vytouženou schopnost, co byste s ní dělali?

Oblíkl byste si těsnej spandex a pláštěnku a šli zachraňovat svět?

Nebo ze sebe udělali největší internetovou senzaci týhle planety?

Protože víte, v čem je ten problém? Po senzacích je poptávka. Po hrdinech? Not so much. Vždyt kdy naposledy jste po cestě domů narazili na právě probíhající krádež v zešeřelý vedlejší uličce? Kolikrát za život se přimotáte k hořícímu čínžáku s ženou ječící „Mám tam dítě!“ před vchodem? Nemluvě o tom, že zachraňování životů — i kdyby bylo regulérně vzato potřeba — není z principu zrovna výdělečná činnost.

Superlidi — respektive *metajedinci*, jak se jim oficiálně říká — existujou. Ale žádný z nich není *superhrdina*.

Jsou to celebrity showbyznysu.

Začínala jsem zrovna chodit do školy, když to vypuklo. Teda, ne že by všechny *metry* začaly existovat naráz... Během těch prvních pár let, kdy to všechno začínalo, jsem ještě pořád vyčítávala svůj odhad, kdy je nejlepší čas vyrazit na záchod,

oka. Zůstane na místě. „Já se místo toho zamkla do koupelny a... začala si předělávat oči,“ řeknu. „A měnila jsem si je tak dlouho, dokud se mi ta holka v zrcadle nezačala líbit. Pak jsem se vyfotila, změnila se zpátky... A několik dalších měsíců jsem si každou neděli po sprše povytáhla koutky očí trochu do stran a nadočnicový oblouky trochu nahoru...“

Ta vzpomínka mi na tváři vyvolá další hořkej úsměv. Kdybych dneska vkládala do svého života tolik úsilí, co tehdy do svých pěkných tvářičky, mohl by ze mě bejt přiměřeně šťastnej člověk...

„...a pak mi i to bylo málo. A měnila jsem dál. Nos, tváře, bradu... S ušima jsem se to nikdy nenaučila, ale všechno ostatní, každé detail, kterej se mi na mně kdy hnusil... Všechno jsem to... opravila.“

Nikdo ani nedutá. Děsí mě to. Ale ten strach mi brání přestat.

„Nikdo si ničeho nevšimnul. Občas někdo prohodil, jak se mnou ta puberta mává, ale nikdo mě nikdy nezačal podezírat, že je na tom snad něco divnýho.“

Do tváři se mi žene horkost. Slova se mi začínaj přičít v hrdle.

„A když jsem šla do tercie, vypadala jsem už přesně tak, jak jsem chtěla. A pak... pak přišla ta *opravdová* puberta a... a dneska ráno mi moje máma řekla, že kdyby u toho nebyla, nevěřila by mi, že jsem... že jsem její dcera...“

Ale řeknu to. Všechno.

„Nemohla jsem to vrátit zpátky tehdy, protože by si toho lidi všimli... A nemůžu si tvář změnit teď, protože... protože už nevím, jak by měla bejt *správně*...“

Vybliju to ze sebe, i kdyby mě to mělo zadusit.

„Můžu vypadat jako kdokoli na celým světě. Můžu mít číkolí obličej, jakej si jenom zamanu.“

Mluví. A na podlaze pode mnou se rozlejevá černá, mastná kaluž.

PyroKate protočí panenky. „No, takže... Jsem *pyrometa*. Což je někdy fakt za odměnu, obzvláště po včerejšku... Za dnešek jsem dostala kolem stovky výhrůžek smrti, a to ještě není ani půlnoc. Jenom po cestě sem na mě dva lidi na ulici zařvali, že by mě měli zavřít do mrazáku...“

„Kretění,“ pípne Diamantovej Tesák. A PyroKate po něm slehne dalším ohnivým pohledem. *No pun intended.*

„Viš, jak se jmenuju?“ vypálí po něm. Kluk se na židli preventivně přitiskne k opěradlu. „Moje jméno. Hm?“ Kývne ke Zdendovi. „Říkal ho před dvaceti vteřinama.“

„Ehm... No, Kate-Kateřina?“

„A přijmeni?“

Kluk polkne. PyroKate se usklíbne.

„Jo. To je ono. Jsem PyroKate.“ Usměje se tak výhrůžně, až mi z toho přeběhne mráz po zádech. „Ta šílená typka, co na kameru zapaluje věci přímo v ulicích a pak to dává na internet.“ Rukávy mikiny si pořád muchlá v pěstech. „Ty schopnosti jsem objevila, když mi bylo jedenáct. Moc jsem nevěděla, co s nima. Ale všichni ostatní se tou dobou realizovali na youtube, tak... jsem se přidala.“ Zamyšleně si prožvýkne tvář. „Nikdy předtím jsem moc nikoho nezajímala. Dokud jsem nezačala vyhazovat věci do povětří. A tehdy mě všichni začali zbožňovat. Nebo spíš... zbožňovat *PyroKate*...“ Pokrčí ramenama. „Tenhle rok jsem se rozhodla dodělat si střední. Architektura a design. Líbí se mi ta myšlenka, víte? Něco *budovat*... Když jsem se drtila na zkoušky, nakoupila jsem si na to spoustu knížek a jedna z nich byla o největších architektonických dívech v historii světa, fakticky úžasný čtení, spousta obrázků... Udělala jsem o ní video.“ Ušklíbne se. „Je to nejenom nejhůř hodnocený video na mém kanále, ale i na celém českém youtube. Desítky tisíc dislajků jenom proto, že jsem tu knížku na konci nezapálila.“

Diamantovej Boban se nepohodlně ošije. Pár ostatních se na židli předkloní dopředu.

„Vybudovala jsem si tuhle... *nasranou* pubertální personu, abych měla čím ventilovat všechny ty sračky, kterými jsem si ve svejch nácti procházela,“ pokračuje PyroKate. „A teď, když se jí snažím zbavit, protože, světe div se, jsem se v mezičase vyvinula v něco aspoň zdánlivě připomínajícího *zajímavou lidskou bytost*, mě lidi na netu klidně rozcupujou na kusy, protože *kvůli tomuhle mě odebírat nezačali*.“ Unaveně vydechne. „Mohla bych... vyprávět o tolika věcech, o architektuře, o knížkách, co čtu, o místech, který jsem navštívila... O osobě, kterou dneska ve skutečnosti jsem. Ale vybučej mě, dokud PyroKate někomu nepodpálí bavoráka nebo něco,“ zaškaredí se na Bobana. „Jako kdyby nevěděli, že je to všechno zaplacený a nafejkovaný... I když to se nejspíš po včerejšku brzo změní...“

Nějakou chvíli mlčí. A když se nikdo jinej nemá ke slovu, ujme se ho Zdenda.

„Myslím, že je naprosto pochopitelné si po takové době děláním toho samého připadat trochu vyhořele...“

Vyprsknu smíchy. Vysloužím si tím pár nepěknejch pohledů. „Pardon,“ špitnu tiše.

Zdenda se vrátí k PyroKate. „Obzvláště po včerejšku, kdy jste se jistě musela dočkat mnoha nemístných komentářů...“

„Nejsou nemístný,“ zamumlá PyroKate. „Mají pravdu.“ Vytáhne pravačku z rukávu, jen o pár čísel, tak aby nám vystavila na odív svoji dlaň. Je pokrytá zčernalějma puchýřema a spálenou kůží. Přitiskne k sobě palec a prostředníček a luskně. Zapraská to a od prstů jí vyšlehne jiskra; je pryč dřív, než si ji doopravdy stačím uvědomit, ale celej kruh pohotově poskočí o pár čísel nazad.

PyroKate se smutně usklíbne.

„S touhle schopností nemůžete nic budovat. S tímhle jde jenom ničit.“

Možná vím, co si teď myslíte.

My mileniálové jsme hrozný fňukny, co?

Vždyť to sakra máme tak strašně snadný.

Nezažili jsme války, totalitu ani komunismus. Nemuseli jsme v mrazu čekat ve frontě na banány. Nikdo nám nezakazuje odletět si na dovolenou na opačnou stranu světa. Zijem si svůj krásnej život plnej avokádových toustů a závislosti na smartphonech a všechno je růžový jak Rio de Janeiro filtr na storičkách.

Tak jak je do prčic možný, že roční statistiky sebevražd náctiletých jsou dneska nejvyšší od té doby, co prvního zoufalce napadlo skočit z mostu? Jak je možný, že každá čtvrtá holka v Británii zažije symptomy klinický deprese dřív, než oslaví svoje čtrnáctý narozeniny, zatímco v Čechách se rok co rok tisíce mladejch holek pokoušej odnaučit strkat si po obědě prsty do krku, protože jim reklama na novou edici Victoria's Secret řekla, že jsou moc tlustý?

Jak jinak si to vysvětlit než tím, že jsme narcistický *drama queens* s patologickou závislostí na pozornosti, když se přeče kruci máme o tolik líp než kdokoli před náma? Když na rozdíl od nich máme *svobodu*?

Svobodu. Jo, tu máme.

Jsme k ní odsouzený.

To jsem mimochodem nevymyslela já. To vymyslel jeden pidlovokej vítěz Nobelovy ceny za literaturu, jehož jméno jste ale nejspíš stejně nikdy neslyšeli, protože dnešní doba nepovažuje humanitní vzdělání za relevantní, ale víte co, nikdo tu pravdu schovanou za frázi *odsouzení ke svobodě* nezakouší tak hořce jako my.

Všichni se pořád tvářej, jako bysme se narodili s návodem na život připnutým k pupeční šňůře. Zatímco ve skutečnosti

Příloha č. 3: Texty k druhé lekci

1. skupina

VI.

Budova fildy stojí u řeky na náměstí Jana Palacha, přes ulici od Rudolfiny a pár bloků od budovy právnické fakulty, ve který bych podle svojí mámy měla ve skutečnosti studovat. Přes den během semestru tam bejvá megarušno, ale večer o víkend, navíc během zkouškového, tu není ani noha.

S čestnou výjimkou několika metazoufalců, co si potřebují vylejt srdíčka ze svýho trápení, svehch *ach-tak-náročnějch* životů superschopnostma obdařenejch celebrit.

A mě.

Na Staroměstskou se svezu tramvají a těch pár kroků doklopýtám na nejvyšších podpatkách, který jsem ve skříni našla. Přes rameno mám absurdně prtávou kabelku a na očích tmavý muší brejle, ačkoli už je dávno tma, a já tím pádem sotva vidím na krok, ale má to svúj důvod: Marie Vlčková tyhle brejle totiž nosí fakticky furt. Nejspíš kvůli tomu, aby ji na ulici nezastavovalo těch necelejch půl milionu fanoušků, který na instáči hltaj její rádoby nature fotky s poschovávaným product placementem na biokosmetiku. A vzhledem k tomu, že si tu teď vykračuju s její tváří na sobě, je myslím namístě si tu strategii osvojit taky.

Nikdy předtím jsem nic takovýho nedělala. Obličej jsem si měnila už tisíckrát, to jo, ale nikdy ne na někoho, koho osobně neznám — a nikdy jsem se s ním nerozhodla vyrazit na setkání zhruba desítky lidí, který se sice nikdy předtím neviděli, ale...

Do prdele. Co když jo? Co když se tam Vlčková s někým doopravdy zná?

Na několik vteřin mám chuť to na místě otočit a takovým klusem, jakej mi jen podpatky dovolej, nacupitat zpátky do tramvaje.

Ale to se opovaž, Lenny. Už jsi dneska udělala až moc píčovín na to, abys s tím teď přestala.

Ale co když!

Co když tam Vlčková vážně bude mít nějakou kámošku? Co když se nakonec vážně ukáže ona sama? Nebo co když se ukáže ta telepatka a podívá se mi do hlavy?

Dost. Stačí.

Prostě to riskneš. V nehorším...

Nevím. V nehorším holt vezmeš nohy na ramena.

Naboso, pravděpodobně.

Vystoupám po schodech a opřu se do dveří, vedle kterejch visí zlatá plaketa s nápisem *FILOZOFICKÁ FAKULTA UNIVERZITY KARLOVY*.

Ty jseš magor, Lenny.

Ty jseš fakt — totální — magor.

„Dobrý den,“ pozdravím dědouška uvelebenýho v křesle na vrátnici. „Jsem tady, *echrrrm*, jsem tady správně na túúú, no, terapii?“

Podle videí na youtube mluví Marie Vlčková přidušeně pisklavým hláskem, kterej byste tak nějak přesně čekali od holky, která vypadá, že se prodává v jednom balení s domečkem pro panenky a vlastním Malibu Kenem. Moje verze toho hlasu mě překvapivě sere ještě o něco víc.

Dědoušek mi podsune zápisovej arch (kterej díkybohu nevyžaduje nic, co bych si o Vlčkovy nezjistila na netu) a ukáže prstem na ceduli se šipkou stojící uprostřed prázdný chodby.

Podle hodinek jdu o deset minut pozdě. Cena za to, že můj nos opravdu vypadá jako po plastice.

Vyrazím podle šipek do druhýho patra a tam až na konec chodby, myslím že jsem tu loni byla na nějakým volitelňáku...

VII

Možná vím, co si teď myslíte.

My mileniálové jsme hrozný fňukny, co?

Vždyť to sakra máme tak strašně snadný.

Nezažili jsme války, totalitu ani komunismus. Nemuseli jsme v mrazu čekat ve frontě na banány. Nikdo nám nezakazuje odletět si na dovolenou na opačnou stranu světa. Žijem si svůj krásnej život plnej avokádovejch toustů a závislosti na smartphonech a všechno je růžový jak Rio de Janeiro filtr na storičkách.

Tak jak je do prčic možný, že roční statistiky sebevražd náctiletých jsou dneska nejvyšší od té doby, co prvního zoufalce napadlo skočit z mostu? Jak je možný, že každá čtvrtá holka v Británii zažije symptomy klinický deprese dřív, než oslaví svoje čtrnáctý narozeniny, zatímco v Čechách se rok co rok tisíce mladejch holek pokoušej odnaučit strkat si po obědě prsty do krku, protože jim reklama na novou edici Victoria's Secret řekla, že jsou moc tlustý?

Jak jinak si to vysvětlit než tím, že jsme narcistický *drama queens* s patologickou závislostí na pozornosti, když se přece kruci máme o tolik líp než kdokoli před náma? Když na rozdíl od nich máme *svobodu*?

Svobodu. Jo, tu máme.

Jsmo k ní odsouzený.

To jsem mimochodem nevymyslela já. To vymyslel jeden pidlovokej vítěz Nobelovy ceny za literaturu, jehož jméno jste ale nejspíš stejně nikdy neslyšeli, protože dnešní doba nepovažuje humanitní vzdělání za relevantní, ale víte co, nikdo tu pravdu schovanou za frází *odsouzení ke svobodě* nezakouší tak hořce jako my.

Všichni se pořád tvářej, jako bysme se narodili s návodem na život připnutým k pupeční šňůře. Zatímco ve skutečnosti

jsme dostali krabici s poličkami z Ikey, ve který chybí polovina šroubků a manuál.

A jo, jasně že jsem ráda, že jsem se nenarodila uprostřed druhý světový, jasně že jsem ráda, že můžu na netu vykřičet celýmu světu, co si myslím o našem premiérovi, a nikdo mě za to nezavře, ale možná, jenom *možná* to i tak není úplná brnkačka, žít v době, kdy od vás všichni očekávaj, že budete úplný zázračný dítě, protože — *no jak byste nebyli, vždyť máte tolik možností, co my jsme neměli, to pak musí jít samo, no ne?*

A mezitím se z vysokoškolskejch diplomů pomalu stávaj bezcenný kusy papíru a všech dvacet sociálních sítí ve vašem mobilu vás konstantně ujišťuje, že všichni vaši přátelé žijou šťastnej, naplňující a fotogenickej život, zatímco vy jste právě dokončili třetí mísu popcornu o krátký pauze ve vašem prokrastinačním youtube binge-maratonu. A celej internet vám střídavě spílá za to, že jste podepsali petici za zákaz výroby plastovejch tyčinek do uší, a za to, že jste ve dvaceti ještě nevypadli z domu, zatímco trh s bytama k pronájmu si zažívá jednu z nejhrošších depresí za posledních pár dekád. A když se v tom všem chaosu snažíte najít aspoň prchavej náznak smyslu, podle kterýho byste mohli nějak směřovat svoje úsilí a hodnoty, prezidentem USA se stane rasista a mizogyn tak zoufale pochybnýho intelektu, že by slovo *prezident* nejspíš nedokázal ani vyhláskovat, a upřímně, v tu chvíli už prostě nedává smysl vůbec nic.

Uf.

Fajn.

Hele, vím, jak to zní. Dospívání není snadný. Život není snadnej a asi ani nemá bejt, to chápu, jasně že jo.

Ale možná by bylo fajn přestat předstírat, že my jsme jediný, kdo netuší, která bije.

Protože nikdo netuší.

A jen od nás se čeká, že to nějakým zázrakem zjistíme.

Vrátím se do kuchyně. „Debí“ si akorát utírá mokré ruce do ručniku. Do toho, kterež jsem nám koupila loni k jejím narozeninám, protože už nemohla vystát, jak si vždycky utírám ruce do utěrky na nádobí...

Zírám na ni bez jediného slova a urovnávám si myšlenky.

Je jenom jeden způsob, jak něco takového logicky vysvětlit.

„Lenny? Určitě jseš v pohodě?“ ujišťuje se ta Debí, která se mnou stojí v kuchyni.

„Jo,“ přikývnu a konečně se mi povede to říct i jakžtakž přesvědčivě.

Takže...

Která z nich je ta pravá?

✱

Možná právě dumáš, na koho bych se byl asi schopný přeměnit, jen abych tě mohl takhle zaskočit.

Takhle mi to řekl tehdy v nákupáku.

Udělal bych ze sebe ženu?

Ale to, že to tehdy řekl, ještě neznamená, že by to dokázal...

...mohl by něco takového vůbec dokázat?

Reálně si nedokážu ani představit, jak vyčerpávající a bolestivý by to bylo, *proměnit se* od hlavy až k patě. Prodloužit si každou kost v těle, každé sval i šlachy, nepotřhat si přitom vazy nebo kůži...

Něco takového přece nemůže být možný...

...nebo jo?

Změnit si tvář a zabalit se do kabátu, jasně, to zvládnou taky. Ale *scvrknout se* na moji nejlepší kamarádku a procházet se přede mnou v kuchyni v teplákách a mikině...

...v Debínech teplákách a mikině. Obojím dost volným na to, aby to schovalo menší nesrovnalosti, ale...

Mluví jejím hlasem.

Ne. Ne, to by nemohl zvládnout.

Ale hlavně, *i kdyby... proč* by něco takového dělal?

Jenom aby si ze mě vystřelil?

...Ne. Jak by se vůbec dostal dovnitř? Ne, kdepak, vylákal by mě ven, pozval na drink... A kdybych se zmínila o tom, že se chci stavít doma, řekl by, ať jdu radši rovnou za ním. Co kdybych tu narazila na tu opravdovou, že jo...

Jo. To dává na všech frontách větší smysl. Vždyť proč by Ne-Alex riskoval tolik věcí, když mu stačí jen zavolat mi z cizího čísla a říct, ať na něj počkám tam a tam?

Ne, není to on, určitě ne, nemůže...

„Debí“ se rozkašle.

...

...ale co když jo?

„Dobry?“ zeptám se.

„Jo,“ vykucká. „Jo, to... přejde...“

„Myslela jsem, že už je to lepší...“

„Jo, je, jenom... Občas se to vrací,“ zahuhlá, shrbená nad prázdným dřezem. „V nemocnici říkali, že to bude ještě pár dní trvat, než to úplně odezní...“

Co tu vůbec řešíš, Lenny?

Můžeš to rozseknout jednou jednoduchou větou.

Prostě se zeptej, jak se jmenuje její matka nebo něco a...

...a...

...a jestli máš pravdu a je to vážně ona, tak po takový otázce zákonitě přijde otázka: Proč se ptáš?

A já jí budu muset všechno vyklopit.

Sleduju ji, jak si natáčí kohoutkovou vodu do skleničky a svaluje si rozdrásanej krk.

No tak, Lenny.

Přece Ne-Alexe znáš.

2. skupina

Přinutím se k úsměvu. „Jo, sorry... Jsem prostě jenom... ještě trochu přejetá.“

Hele, Debí, musím ti k té zkoušce ještě něco říct.

Podle Kováře mám slušnou šanci jenom ztratit pár kreditů za předmět a dostat nějaké lehké kázeňské trest, podle toho, jak se to komisi bude pozdávát, a samozřejmě i podle toho, *co k tomu bude mít co říct slečna Trešlová.* Na případný přezkoušení dojde až potom, co se celý případ vyřeší a zjistí se, jestli jsem teda sprostý plagiátor. Což se neobejde bez toho, abych Debí do celého toho kolotoče zasvětila. Ideálně dřív, než nám někdy příští týden přistane ve schránce předvolávací dopis.

Nadechnu se. „Hele, k té zkoušce...“

„Fakt jsem ti šíleně vděčná,“ předběhne mě ale Debí pohotově. „Strašně moc. Naše by kleplo, kdybych jim ohlásila, že si protáhnu bakaláře o celý semestr.“

Jo. Co by asi říkali tomu, že jejich malá premiantka v řádném termínu nestihla získat titul, kterej se nikdo ani neobtěžuje napsat do formuláře v čekárně u doktora.

I když, její rodiče...

Ty by asi na něco přišli.

„Prostě, fakt díky, Lenny. Máš to u mě.“ Chytne mě za ruku. „Ale promiň, do něčeho jsem ti skočila. Cos to říkala? Že ti není hej?“

Chvilku naprázdno otevírám a zavírám pusku a proklínám ten její rozzářený ksichtík.

„Lenny, děje se něco?“

Řeknu jí to pozdějc. Zejtra, třeba. Nebudu jí kazit den...

„Um, nic...“

„Poměrně očividný něco, tohle tvoje nic.“

„Ne, jenom...“ Chytnu se první výmluvy, která mě napadne: „Cestou domů mě kontrolovali.“

„He?“

„Policajti.“

„Oh. Oh!“ Dojde jí to. „A v pohodě?“

„Jo, jenom... identifikace, víš co. Kvůli tý pyrometě, asi.“

„To je magořina. Vždyť ta holka má vlasy na ježka, nejseš jí ani trochu podobná...“ Debí obrátí oči v sloup. „Jestli se ptáš mě, tak to je jenom další známka toho, že je to celý spletichařený. Jenom se snažej žít tu paniku a...“ Vzhlídně ke mně. „Promiň, pro tebe je to určitě...“

„Tišejc, prosimtě,“ zašeptám.

„Sorry...“ Rozhlídne se po klubu tak okatě, že kdyby nás někdo fakticky sledoval, byly bysme jasný na první dobrou. „Co by ti vůbec udělali? Kdyby se na to přišlo, že nejseš... registrovaná?“

☆

Fun fact?

V Čechách na tenhle případ nemáme žádné soudní precedens. Ještě nikdy u nás nikdo nevyhmátnul neregistrovaného mimika. Z očividnejch důvodů. I kdyby u nás nějaký existovali (ehm, ahoj všichni), je pro ně pochopitelně snadný se schovávat. Ale v rámci Úmluvy OSN o právním postavení metajedinců jsou/jsmo vedený jako kategorie 4, což pro ně/nás znamená...

☆

„Částečný odnětí svobody s dohledem,“ řeknu. „Případně hůř, kdybych měla nějaké prohřešek... Ale jinak by mě nejspíš zavřeli do nějakýho ústavu s kamerama na každým rohu, abych se náhodou nemohla změnit na prezidenta a způsobit mezinárodní poprask nebo tak něco.“

„Jo, protože na to bychom tě hrozně moc potřebovali,“ utrousí Debí. „Co je to vůbec za logiku, zavírat tě jako kriminálnika ještě předtím, než uděláš něco špatnýho?“

V první chvíli jsem z toho tak vyvedená z míry, že se nezmůžu ani na vnitřní komentář toho, že týpek jménem Kristus Ježíš ke své smuteční kondolenci na něčí facebookový zdi přiložil odkaz na „Počkej tam na nás hore“ od Kontrafaktu.

„On,“ hlesnu, „on je... mrtvej?“

PyroKate přikývne. „Jeho táta řídil opilej a nabořil auto do sloupu. Přežil to, mimochodem. Ondra ne.“

Můj mozek mi automaticky na sítnici vypálí obraz toho, jak taková bouračka mohla vypadat. Jenom na vteřinu, než ho přítutím tu představu zahnat.

„Ale... to... nedává žádnéj smysl,“ řeknu omylem nahlas.

PyroKate se usměje falešně soucivním úsměvem. „No. Vypadáš, že máš hodně o čem přemýšlet. Nechám tě při tom.“ Na přechodu se rozsvítí zelená. Tikání se zrychlí, moje srdce s ním. PyroKate vstoupí na přechod, ale na půl cesty přes silnici se otočí zpátky ke mně. „Ty fyzly volat nebudu. Ale kdybych byla tebou, křepu si záda. Po dnešku obzvlášť.“

Otočí se na podpatku a vyrazí pryč. Panáček na opačný straně přechodu zrudne.

Fun fact?

Pohřby nejsou pro mrtvé. Jsou pro nás.

Je to rituál, skrze kterej se vyrovnáváme s pomíjivostí života. Je jedno, jestli zapalujete svíčky nad hrobem nebo zakopáváte

faraona do hrobky s takovou kopou zlata, že byste si za ně mohli koupit půlku Říma. Mrtvým je to jedno. To jen vy díky tomu máte pocit, že se věci dějou *správně*. Koupíte pěknou rakev. Hezký věnce. Příbuzný promluvej před ostatníma pozůstalýma a jednou za rok na Dušičky objedete hřbitovy. *Tak, jak to má být.*

Někdo vám blízkěj se právě vypařil z veškerý existence, ale vy si můžete připadat, jako že všechno probíhá *podle plánu*.

Samozřejmě, všechny tyhle pietní konstrukty trochu ztrácej na váze, když je převedete do online podoby na něčí facebookovou zeď a doprovodíte odkazama na „Panáky na zem“ od DJ Fatte.

Sedím v tramvaji poklidně ujíždějící večerem směr Anděl a pomalu projíždím Potůčkův facebookovej profil. Epitafy neberou konce. Básničky, písničky, vzpomínky a nářky, zabírající veškerý spektrum jazykový obratnosti od *Vlastně mě to málem dojalo* po *Zakažte mu psát*.

Ale... jestli to pomáhá...

O to přece jde hlavně, ne? Když to pomáhá.

Jemu už je to jedno...

Vytáhnu telefon a otevřu esemesky.

Neznámé číslo [15:04]: **Takze me budes radsí ignorovat?**

Neznámé číslo [15:04]: **Fakticky...?**

Neznámé číslo [15:04]: **Vis prece, ze vim, kde bydlis.**

Neznámé číslo [15:04]: **Pripadam ti jako typ kluka, ktereho si staci nevsimat?**

Neznámé číslo [15:21]: **Nehodlam se jen tak vyparit jenom proto, ze trucujes, Lenny.**

Neznámé číslo [15:21]: **Pokud to ocekavas, tak jsi nejspis nepochopila, co jsem se ti vcera pokousel rict.**

sama se sebou! Vždyckys měla mindráky, jenom je teď házíš na mě, protože se ti to hodí víc než uznat, že se nenávidíš!“

Vrrrm!

Ne-Alex [12:19]: **Obtezuje te, Lenny?**

Ne-Alex [12:19]: **Mam se o nej postarat?**

Ne-Alex [12:19]: **Staci rict.**

Chvilí bezmocně zírám na displej. Pak se ještě několikrát zoufale rozhlídnu, jako bych doufala, že na mě Ne-Alexova tvář na jednu vyskočí z davu jako čertík z krabičky.

Ale vidím jenom hemžící se mraveniště. Jenom desítky anonymních obličejů hledících si svého.

A Ne-Alex by mohl bejt kterýkoli z nich.

Mam se o nej postarat?

„Matyáši,“ zamumlám, „odejdi.“

„...Co?“

„Prosím. Zvedni se a... prostě odejdi, fajn? Nedělej scénu. Jenom běž.“

Matyáš na mě pár vteřin nechápavě civí. Pak odevzdaně pokrčí ramenama. „Fajn.“ Zvedne se a přehodí si přes záda bundu. „Myslel jsem, že si o tom dneska zvládnem promluvit jako dosp—“

„Matyáši,“ přeruším ho a dělám, co můžu, aby se mi neroztrásl hlas. „*Prosím*. Jenom — v klidu — odejdi. Ano?“

Zavrtí hlavou. „Měj se, Lenko.“

Zvedne zpod stolu svůj batoh, hodí si ho na záda a vyrazí pryč.

Já se chopím mobilu.

Jestli na nej jenom sahn...

Zarazím se.

Smažu to.
A napíšu novou zprávu.

Já [12:21]: Vsechno v pořádku.

Úmornou minutu čekám na odpověď.

Ne-Alex [12:22]: Dobře.
Ne-Alex [12:22]: Ale kdyby cokoli, staci se ozvat.
Ne-Alex [12:23]: K vašim sluzbam, ma pani.
Já [12:23]: Kde jses?
Ne-Alex [12:23]: Tam, kde jsem ti slibil.
Ne-Alex [12:23]: Nablizku.

V_o

Fun fact?

My holky jsme zvyklý bejt kořist.
Naučili jste nás to. Vy. My... Všichni. Celá společnost.
Muž: loví.
Žena: dává si záležet, aby se nenechala ulovit *moc snadno*.
Touhle vykloubenou filozofií se řídí celej náš svět. Tímhle *reliktem* prehistorického společenského rozdělení, na který se dodneška odvolává každej *správnej chlap*; nehledě na to, že místo honění mamutů si maximálně tak honí péro u porna po večerech mezi směnami v korporátu, kde celej den vyplňuje excelový tabulky.
Jak *nespoutaně maskulinní, že?*
Vždyť copak to není absurdní? Jak moc velkej pokrytec musíte bejt, abyste svoji trapnou, nicotnou roličku v soukolí dnešní konzumní společnosti přirovnávali k roli divocha schopného

sejmout šestitunový monstrem *špičatým klackem* jenom proto, abyste mohli ospravedlnit, že jste sexistický prase?

Nejspíš to něco vypovídá o tom, jak rádi jiným lidem říkáme, kde je jejich místo.

Nikdy před Ne-Alexem jsem se stalkingem nepřišla do styku. Teprve když se to s ním začalo zvrátat, našla jsem si čas na nějaký ten výzkum. Ani vám to nedá moc práce. Zadejte si do googlu třeba... *I was stalked. The tale of my stalker. How I fought against stalking*. Cokoli. Pročtěte si pár článků. Schválně jestli si všimnete toho samýho co já. Četla jsem těch příběhů desítky.

A ve všech z nich jsou stalkerš pitomci.

To smutný na tom ale je, že si to můžou dovolit. Protože my jsme naučený bejt kořist.

Co naopak nejsme naučený, je rozeznávat mezi upřímnou náklonností a útokem na naše soukromí. Protože to by lovcům ztěžovalo lov, kdyby se kořist moc cukala.

Ne znamená Zatím ne a Ona to chce, jenom to ještě neví, však to znáte. Muži: loví. Ženy: dělaj zagorky. Chápu, proč jsou tyhle mantry mezi chlapama tak populární.

Co mi přijde upřímně *obdivuhodný*, je, jak úspěšně to vecpali do hlavy i *nám*.

...tady Ryan je do Rachel bláznivě zamilovaný, ale ona ho nechce – teda jako chce, ale neví to, že jo...

Chci říct, jak je možný, že nějaký vousatej hipster třikrát do tejdne sleduje ženskou o polední pauze do jejího oblíbenýho Starbucksu vybavenýho kamerama u dveří, pronásleduje ji v autě s espézetkou napsanou na *svoje vlastní jméno* a bombarduje ji zprávama na messengeru ze *svýho osobního účtu* – a pořád to trvá rok, než si ta ženská uvědomí, že má *právo* na něj podat trestní oznámení?

Kdyby ten vousáč někoho zabil, zavřeli by ho dřív, než by si stihnul objednat svoje pumpkin spice latté. Ale on jenom *lovil*.

3. skupina

Potlačím chuť polknout. Ani s mojí vlastní tváří o mně Štěrbová nemá extrémně valný mínění. Ale *moje* semestrálka byla pořád v mnohem lepším stavu než ta, za kterou se mě právě chystá rozcupovat.

„Vaše práce byla...“ Docentka okamžik brouzdá pohledem po papírech, jako by se snažila najít nápovědu, jak ten Debiin poslepovanej paskvil pojmenovat.

„...nenabyli jsme z ní dojmu, že byste tématu plně rozuměla,“ dokončí za ni klidně Kovář.

„Tak by se to dalo říct,“ zamumlá Štěrbová.

„Chápu,“ příkřívnu horlivě ve snaze přebít jejich pochybnosti bezbřehým entuziasmem. „Totiž, ehm, zpětně musím... Sama uznávám, že... ehm...“

„Chcete vodu?“ nadzvedne Kovář obočí.

„Ne, to je... v pořádku.“ Hlasivky se mi v hrdle stáhnou a Debiin hlas se konečně usadí v tý správný tónině. „Uznávám, že jsem nejspíš často nevolila ta správná slova, ale ráda bych využila tuto příležitost, abych vás přesvědčila o své kompetenci.“ Nedělám si prdel, takhle Debí u zkoušek fakticky mluví. Láme mi to jazyk, ale co nadělám.

Štěrbová neohromeně mlaskne. „Prosím. Můžete začít tím karnevalem ve druhém odstavci, to mne opravdu zaskočilo...“

Yesss, děkuju všehomíru, že začala právě tímhle. „Jedno z těch špatně zvolených slovíček,“ pokusím se o provinilý úsměv z ranku anime waifu. „To, co jsem ve skutečnosti měla na mysli, byla... *maškara*.“

„Maškara...“

„Ano. Víte, mým záměrem, který, jak chápu, se mi nepodařilo plně, ehm, realizovat...“ V obličejí Štěrbový se nepohne jedinej sval. *Oukej. Beze jmen to zřejmě nepůjde.* „Chci zkrátka říct, že jsem chtěla psát o Goffmanově teorii dramaturgické sociologie v kontextu absolutně běžného života tak, jak tuto

teorii popisoval i on sám ve své knize *The Presentation of Self in Everyday Life*.“ Olíznu si rty. „Neboli, jak se jmenuje v českém překladu, *Všichni hrajeme divadlo*.“

„Tím bychom si měli vysvětlit tu prozaickou vsuvku o vztahu s vaší matkou na třetí stránce?“ nahlídne Kovář Štěrbový nezúčastněně přes rameno.

Nervózně si odkašlu. „Ano. O tom by se myslím daly napsat celé vědecké práce.“

Mamka vyrostla na vesnici v severních Čechách. Už to, že jsem ve dvanácti začala dojíždět na gympl do Liberce, pro ni nebylo lehký skousnout, ale když jsem si chtěla podat přihlášku na vejšku do Prahy, musela jsem to udělat za jejíma žádama. A když mě přijali, hádaly jsme se v kuse celej tejden o tom, jestli mi *dovolí* jet na zápis. Protože pro moji mamku, která zná jménem všechny svoje sousedy včetně jejich dětí, jejich psů a jejich prasat, je Praha absolutním semeništěm kriminality a zla.

„*Na Seznamu jsem četla, že tam je nejvyšší kriminalita v celé republice. A nájmy jsou tam obrovské! A všichni ti metalidi se tam sdružujou a... a to jsem teď někde četla, že tam jeden z nich, z těch... pyrokinetiků nebo jak se jim říká, že vyhodil něco do vzduchu a spousta lidí přišla k úhoně, Leničko, prosím tě, to přece nemůžeš myslet vážně...*“

Říkám vám to proto, abyste chápali, proč jsem přemáhala smích, když jsem mámu to odpoledne vyzvedávala na Andělu před KFCčkem a už zdálky ji viděla, jak ostražitě úkosem kontroluje bezdomovce klepajícího kosu na lavičce u křižovatky, jako by ho podezřívala, že po ní každou chvíli skočí s úmyslem připravit ji o její umělej kožich à la norek, kterej nejspíš pořídila v libereckým sekáči za tři sta pade.

A pokud jde o to *sdružování metalidí* a o to, kolik jsem jich za svoje dva roky v Praze vůbec potkala...

No, k tomu se dostanem.

„Ahoj mami.“

„Ahoj zlatíčko.“

mlask. mlask.

„Kde parkuješ?“

„Tady pod tím... *obchodákem*. Motala jsem se tu snad půl hodiny, to je děs, to ti povídám, ta doprava tady, vůbec to nedává smysl...“

„Jo, zrovna tu něco rozkopávají, je to docela *pain*...“

Vyplní mě nelibým pohledem. „Lenko. Mluv česky.“

„Sorr... ehm. Promiň...“

„Jak ti mám potom rozumět? Co to má vůbec být, *pejn*...“

„To je jako... vopruz...“

„Vidíš. Tak řekni vopruz.“ Nespokojeně zacuká koutky. „I když bys mohla říct prostě *otrava*. Takový krásný jazyk máme a ty do něj cpeš cizí slova.“

Protočím panenky. „Mám to ze školy,“ uchýlím se k tý nejmiň konfliktní obraně. „Všechny materiály máme v angličtině, jsem na to zvyklá...“

„Tak se mnou si prosím odvykni,“ usměje se matka cukrkan-dlově. „Půjdem?“

Půjdem.

„Tak povídej, co zkouška, jak to dopadlo?“

„Dobrý, za dva.“

Přelítne pohledem můj nedopnutý kabát. „Ale *tyhle* šaty sis na to brát nepotřebovala, ne?“

Ze všech těch věcí, který jsem dneska kvůli Debí musela podstoupit, jí tuhle budu zazlívát zaručeně nejvíc.

„Vyzadujou určitéj dress code, neměla jsem co jinýho na sebe,“ vymluvím se. Chvilí čekám, jestli mi vynadá i za *dress code*, ale

zřejmě si dřív uvědomí, že tohle slovo by do češtiny nepřeložila, i kdyby se přerazila.

„A co to bylo za předmět?“

Ummm...

„Úmluva OSN o právním postavení metajedinců. Jakože... právo pro mety, prostě.“

„Ah. Ale to není to, v čem by ses chtěla profilovat, že? V práci s těmihle... *lidmi*...“

„Ne, to ne, jen... je to povinněj předmět, kterej musím udělat.“

„Dobrá, dobrá.“ Nenápadně, tak trochu kulišácky na mě mrkne. „Jsem na tebe pyšná, Leni.“

Ah, já jsem se vám o tom nezmínila?

Moje máti neví, že se flákám na socce. Myslí si, že dělám práva.

Docentka Štěrbová mi s nadzvednutým obočím pokyne, abych pokračovala.

„Podle Goffmana nejsou sociální interakce ničím jiným než konstrukcí dojmů,“ spustím. „Při každém setkání, v každém rozhovoru, si nasazujeme masky, které nás mají v očích druhých udělat tím, koho chceme, aby viděli. Někým, kdo si zaslouží jejich respekt, společenské uznání, přátelství, lásku nebo peníze. Nikdy k nikomu nejsme doopravdy upřímní. Jen neustále lžeme.“ Odhrnu si cizí vlasy z cizího obličeje. „Například *já* takhle normálně nevypadám. Ani nemluvím, ani se nechovám. Ale opravdu dneska potřebuju dostat aspoň trojku, takže... hraju divadlo.“

Kovářovi uteče pobavený uchechtnutí, na Štěrbovou ale moje přímost kdovíjakej dojem zjevně neudělala. „Nu, základní myšlenku bychom měli, co takhle si probrat i nějaké konkrétnější

Kluk v mekáčovský uniformě mě nervózním pohledem vytlačí až na galerii. Proudící dav mě obteče jako řeka kámen. Malej kluk brečí svoji mamince na prsou, protože mu uletěl balonek.

Ne-Alex mi šeptá do ucha.

„Klidně hledej, Lenny. Jen do toho. Nenajdeš mě, ne, dokud nebudu chtít. A neutečeš mi. Ne, dokud tě nenechám.“

Naposledy se rezignovaně otočím dokolečka.

Pak hovor položím a schovám telefon do kapsy.

„Tak sleduj,“ zamumlám si pro sebe a rozeběhnu se k eskalátorům.

✱

K východu z nákupáku doběhnu lehkým klusem. V hlavních dveřích se srazím s přílivovou vlnou dalších návštěvníků nadřezaných na teplý zátiší lemovaný neaktuálně vánoční výzdobou a vyběhnu do zimy venku. Sněží ještě hustěji, než když jsem vycházela z domu, a ledovej vítr se mi okamžitě zabodne do škvír mezi knoflíkama kabátu.

Límeček si přitáhnou až k bradě a šálu utáhnou víc natěsno.

Přeběhnu přes tramvajovou zastávku kolem Paula až k metru. Ale místo k jezdicím schodům zamířím k bezbariérovému výtahu, kterej k zastávce přistavěli teprve pár let zpátky.

Ne-Alex [12:31]: To si myslíš, že mi muzes utect?

Ne-Alex [12:31]: No tak, Lenny.

Ne-Alex [12:31]: To je prece smesny.

Jakmile výtah dorazí, zapadnu do něj a začnu drtit tlačítko na zavření dveří, než se ke mně stihne někdo přidat.

Na proměnu mám asi deset vteřin.

Ale i když si změním tvář, pořád mě pozná podle oblečení...

Dveře se zavřou a kabina začne klesat pod zem. A já děkuju prozřetelnosti, že jsem si dneska byla líná brát kabelku.

Z krku si strhnu šálu. Z kapsy kabátu vytáhnou peněženku. Pak se z něj vysvlíknu a odhodím ho na podlahu výtahu. Mám pod ním jen tenkej svetr, takže mi celým tělem rázem otřese zima a na rukách mi naskočí husina, ale tomu teď nevěnuju pozornost. Místo toho se otočím na matnej odraz svojí tváře ve skleněnejch dveřích kabiny.

Protáhnou si nos — tak rychle a prudce, až to lupne a zabolí. Vlasy mi zreznou, oči odstoupí dál od sebe. Obočí si srazím níž a zvýším si tak čelo. Když si do obou dlaní chytím čelist a protáhnou si ji dolů, sanice mi zaskřípou, jako kdybych přejížděla nehtama po tabuli. Zaúpím bolestí a pustím. Brada mi zůstane trochu nakřivo.

Kabina dosedne a já zírám na cizinku v odrazu ve dveřích. Vypadá, jako kdyby ji v mládí kopnul kůň. To ale není důležitý.

Důležitý je, že *nevypadá jako já*.

Vystoupím a dveře výtahu se zavřou. Kabát i se šálou zůstanou uvnitř. A já vyrazím spojovací chodbou k druhýmu výtahu, kterej končí dole na zastávce.

Cestou si hrábnu do svejch — aktuálně zrzavejch — vlasů a svážu je do gumičky.

Zastudí mě to na nahejch uších.

VII.

„Takže se vyspíš se mnou a pak se vrátíš ke svému manželovi? To byl tvůj plán? Nějaký test, kterým jsem neprošel?“

Ryan Gooseling je na pokraji emočního zhroutení.

Zhruba tou dobou, kdy mu Rachel QuackAdams v afektu vysvětluje, že se zaslíbila jinému muži, který na ni právě

čeká v hotelu, mi začíná docházet, že už mi nejspíš fakticky šibe.

„Lenny,“ vytrhne mě Debí z myšlenek z opačný strany jídelního stolu, odkud mě sleduje, jak si s pohledem upřeným na kachničky cosi mumlám pod vousy. „Vím, že já jsem trochu trhlá, ale jestli si s téma kachnama začneš hrát ty, budu o tebe mít doopravdy starost.“

„Asi máš pravdu,“ zamručím a odsunu stranou prakticky neuknutej talíř Debíinejch lívanců. „Díky za snídani...“

„Je dvanáct. A ani ses jich nedotkla.“

„Já nějak... nemám chuť...“ Nechám Rachel s Ryanem, teď už domalovaný a navlečený ve slušivejch kostýmách (i když vlivem toho úmornýho vedra se Rachel neustále roztýká lepidlo pod její papírovou kytkou), sedět na stole a zvednu se k odchodu. „Půjdu si lehnout.“

Debí rezolutně zavrtí hlavou. „Oukej, to stačí.“ Vyskočí na nohy, chytne mě za ramena a prudce mnou zacloumá. „Chápu, že tohle byl náročnej víkend. Chápu, že teď všechno vypadá černý a špatný a zlý. Ale přísahám bohu, že jestli dneska nevyjdeš dobrovolně na čerstvej vzduch, pověsím tě z okna za prádelní šňůru.“

Neochotně zabručím.

„Můžeme jít na food market na náplavku,“ navrhně Debí. „Je to kousek. A bude tam zhruba stejnej hic jako tady, takže se můžeš pořád nechutně potit, ale přitom se cpát sushi nebo nudlema nebo langošovejma burgerama či co tam všechno dělaj.“

Nic proti Debíinejm lívancům, ale uznávám, že sushi zní docela dobře.

„A pak večer,“ pokračuje Debí opatrně, když vidí, jak ochabuje moje defenziva, „bys se mnou mohla jít na tu Stázininu kolaudačku.“

„Ale j—“

„Ty bys měla přibla-při-přidat,“ opáčí ona. „Vždyť skoro, to... nepiješ a... neříkalas ještě ani jednu historku...“

„Proč asi,“ syknu. „Co tady asi tak můžu vyprávět za *svoje* příhody, když vypadám jako někdo úplně jinej...“

Mávne rukou. „Ale prosimtě, jako kdyby tu ty příhody někdo, to... znal...“ Pak otevře přivřený oči dokořán. „Mám to! Hej, všichni, mám to!“

Kruh, doposud věnující pozornost Stázce, která právě vysvětlovala, proč byste na nikoho nikdy neměli patlat nutellu, se k ní unisono otočí.

„Nikdy jsem nikomu nezachránila život,“ řekne Debí vítězoslavně.

Kruh nechápe. Nikdo nepije.

Já po ní šlehnu pohledem.

Ona mi ho pobízivě vrací.

Zavrtím hlavou. „Ani nápad.“

„No tak! Fakticky, nikdy jsem — nikomu — nezachránila — život...“ Přiopile se zakoktá. „Opravdu, vydržte, má výbornou historku z tábora, pověz jim to, Le-Ja-Jano...“

Stázina se nedůvěřivě zašklebí. „A je to jako... *zábavná* historka, nebo...?“

Zábavná, Stázino? Fakticky?

„Ne, je *skvělá*,“ začne Debí horlivě kývat. „Jeden kluk spadnul do potoka a prorazil si plíci a... no, *Jančo*, řekni jim, jak to bylo...“

Sklopím oči. „Ne, díky, já... Ono to vážně není nijak... *zábavný*...“

„Zní to náhodou docela cool,“ řekne ten kluk, kterej minulý léto poslal fotku svého péra svojí bejvalý v naději, že si ji tím získá zpátky.

„Je, je to *hrozně cool*,“ přitaká Debí pohotově. „Pověz jim o tom, prosím!“

Cool?

Mít noční můry tak strašný, že si ještě ve dvanácti pochcíváte prostěradlo, vám přijde cool?

Zvednu se z křesla.

„Hele, Stázko, díky za párty, bylo to... fakt *super* a... ráda jsem vás všechny poznala, ale už budu muset jít.“

„Nééé! Len-a-aja-Jani, počkej!“

Když mě Debí dostihne v chodbě, už mám nazutý boty.

„Lenny,“ šeptne prosebně. „Promiň, nechtěla jsem tě... *škyt*... dostat do rozpaků nebo tak...“

„Jo. Dobře ty.“

„Jenom jsem chtěla, aby ses... *bavila!*“ zaúpí. „Aby ses uvolnila, zapojila, nechala... nechala někoho, aby tě trochu... *škyt*... poznal!“

„Už jsme to řešily, Debí. Nemám potřebu lidi nechávat, aby mě poznali.“ Otevřu si dveře a vyjdu na odpočívadlo nad schodištěm. „A bejt tebou, tak už dneska nechlastám. Nebudu tady, abych ti cestou domů držela vlasy.“

VIII.

Ne-Alex [12:31]: To si myslíš, že mi muzes utect?

Ne-Alex [12:31]: No tak, Lenny. To je prece smesny.

Já [12:48]: Promin, rikals neco?

Já [12:48]: Mimo chodem — zdalo se mi to, nebo se ti ten kasel lepsi?

☆

Nemůžu jet domů.

Ví, kde bydlím.

4. skupina

IV.

Možná máte dojem, že tohle bude příběh o hrdinech. Nejspíš už jste jich slyšeli dost, abyste si v hlavě dokázali udělat představu o tom, co teď bude následovat, a už se v duchu připravujete na neutuchající řetězec výbuchů, hlášek, maniakálních monologů, paprsků střílejících do nebe ve třetím aktu a líbání vzhůru nohama.

A nedostanete ani jedno z toho.

Ale abych vám aspoň trochu vyšla naproti... zkusím vám na chvíli vyhovět.

Povím vám o tom, jak jsem jedinkrát v životě někomu zachránila život.

Bylo to na táboře, kam mě naši poslali, když mi bylo jedenáct. Udělali to poprvé a naposledy: po tom, co jsem celý dva tejdny probřečela, do her se zapojovala tak málo, jak mi to jen režim umožňoval, a z nervů vyzvracela málem jedno jídlo denně, už je nenapadlo to někdy opakovat. Polední klid jsem většinou trávila ve stanu s knížkama, СТHáčkovéj program protřpěla zpravidla tak pasivně, jak to jen šlo. A jo, vím, že tábory maj bejt zábava. Sorry. Možná jsem prostě byla introvert. Možná jsem neměla chuť si s někým hrát na nejlepší kámošky jenom proto, abysme tejdne po návratu domů zapomněly, že existujem. Možná mě nebavilo honit se po lese za fáborkama, mejt se v ledovým rybníku a řešit přes dveře kadibudky s padesátiletou vedoucí, kterou jsem znala sotva druhý den, že jsem to teda zřejmě asi poprvé dostala.

Možná se mi prostě jenom stýskalo po domově, ve kterým na mě po návratu ze školy čekali oba rodiče...

Fun fact?

V roce 2017 skončilo rozvodem sedmačtyřicet procent sňatků. Průměrná délka takovýho manželství je necelejch třináct let. To jen pro představu, jakou pubertu má nejspíš polovina těch zatracenejch mileniálů za sebou a...

...no.

To teď není důležitý.

...každopádně...

Pár dní před koncem jsme byli poslaný na službu pro vodu, protože jo, byl to ten typ tábora, na kterým musíte vodu načerpat do dvou barelů ze studánky v lese půl kiláku od kempu, ty převízt zpátky na rozkodrcaným vozíku a vodu z nich pak napumpovat do nádrže jenom proto, aby mohla bejt k večeri květáková polívka. Tehdy jsem šla se dvěma nejmladšíma klukama z oddílu, asi sedm nebo osm jim bylo... Do toho vozíku se museli opřít oba naráz, aby ho utáhli, ale víte, jak to s těmahle harantama bejvá. Energie na rozdávání a rádi se realizujou.

Na cestě zpátky se začali poštuchovat. Pak prát. Nejspíš z leg-race, kdoví, já se chtěla prostě jen vrátit do svého stanu ke svojí knížce a...

Pak jeden z nich zakopnul o vozík a po hlavě se skutálel do škarpy s potokem, kterej tekł podél cesty.

Vzápětí ho následoval jeden z těch dvou barelů.

A celejma svejma padesáti kilama toho kluka přirazil na kámen, na kterým přistál.

Pamatuju si, že prvních pár vteřin bylo absolutní ticho. Ptáci, šumění lesa, všechno to zmlklo jako na povel. A my stáli nahoře,

hrůzou neschopný ze sebe vydat jedinou hlásku, zatímco kluk dole v potoce se nezmohl na víc než na pár zmatených temp v mělčině kolem sebe. A když se mu po těch několika mučivech vteřinách konečně podařilo nadechnout, spolu s nářkem mu z pusy vytryskla červená krev.

Seběhla jsem do škarpy. Zvedla ho v podpaží a táhla zpátky na cestu. Chtěla jsem běžet, ale nešlo to, ani nápad, sotva jsem ho unesla. Ten druhý kluk utíkal napřed pro pomoc, zatímco já toho raněného nesla zpátky do tábora příšerně pomalým tempem metr za půl věčnosti. Dávil se a prskal, krev na bradě, tvářích i tričku, jako batole, který někdo nechal o samotě se sklenicí džemu.

V půlce cesty k táboru se po stezce přiřítilo auto s praktičtářem a zdravotníkem, který nám vyjeli naproti. Vytrhli mi ho z náručí, položili na zadní sedačku a odvezli do nemocnice.

A to bylo celý.

Nezačala jsem nosit masku. Nevymyslela jsem si přezdívku. Ne, moje schopnosti v tom nehrály žádnou roli, protože tou dobou jsem ještě ani nevěděla, že je mám. Nedostala jsem šerpu od starosty ani medaili od prezidenta. Na posledním nástupu mi dali *Diplom za výjimečnou statečnost* (nadepsanej v Comic Sans, protože jak taky jinak, že jo) s kresbou hrdě se tvářícího klokana v plovacích rukávkách a naši mě po vyzvednutí zpátky v Praze vzali na banánovej pohár. Největší odměnou bylo, když mi slíbili, že už mě na žádné tábor nikdy nepošlou.

Asi dva tejdny nato mě matka přistihla, jak ve svém pokoji ten diplom trhám na kusy.

Dodneška si nejsem jistá, proč mi nedovolila jeho zbytek vyhodit. Tehdy řekla něco na ten způsob, že jednou si ho ještě ráda slepím zase zpátky, hodila ty cáry do obálky a uklidila je někam na půdu... Možná to myslela dobře. Možná nechtěla, abych se zbavila posledního symbolu toho, že její pomalu se

hroutící manželství neslo aspoň nějaký ovoce? Kdoví. Já byla spokojená. Roztrhání toho papíru byl pro mě rituál, díky kterému postupně přestaly všechny ty noční můry, který se mi vracely po zbytek července. Ale než ta historka ztratila na životnosti, trvalo to mnohem dýl. Až do Vánoc jsem se nedočkala jediný rodinný sešlosti, na který by se o tom naši nerozpovídali. *Ten barel mu prý totiž zlomil žebro a to mu propíchlo plíci, pneu... pneumorotax se tomu říká, drahý? Naše Lenka ho vytáhla ven, úplně sama, donesla málem až do tábora... Kdyby ho prý do nemocnice dostali jen o chvíli později, nepřežil by to...*

Po škole se to rozkřiklo zrovna tak. A najednou — přinejmenším do té doby, než se objevil nový skandál na probírání — jsem pro všechny kolem byla *Lenny — hrdina*.

A nebyl to správný pocit.

Víte, myslím, že lidi mají rádi příběhy. Realita je pro lidský mozek moc nudná a náhodnost moc nedůvěryhodná. Nejsme naprogramovaný, abysme akceptovali informace bez korelací, činy bez motivů a příběhy bez point. Dokreslujem si spojitosti tam, kde žádný nejsou, jen aby se nám svět nerozpadnul před očima.

Mě si tehdy všichni malovali jako hrdinu.

Ale já? Když jsem toho kluka tahala ze škarpy; když mi mezi přidruženýma nářkama prskal krev na ruce, věřte mi, když vám říkám, že jsem měla totálně vymazáno. Dělal jsem jenom to, co jsem udělat musela, protože nebylo nic jiného, co bych udělat mohla.

A jak se o hodně, hodně let pozdějc ukázalo, byla to jedna z nejdůležitějších věcí, který jsem ve svém životě kdy udělala. Jen z úplně jiného důvodu, než byste možná čekali.

A teď, když tohle víte, je nejspíš neodvratně čas se přesunout tam, kde tenhle příběh asi doopravdy začal jedním z nejhorších narativních klišé vůbec:

že tisícovka respondentů není zrovna moc, ale i tak je to něco, nad čím se mi nechce úplně mávnout rukou.

Výsledky toho výzkumu jsou totiž *fascinující* v tom nejhorší slova smyslu.

Otázkou, která ten výzkum proslavila, bylo, zda může být žena v tom kterém z nabízených scénářů spoluzodpovědná za to, že ji znásilnili. Víte co, třeba proto, že zrovna měla minisukni nebo si dala skleničku vína.

Třiašedesát procent respondentů na tu otázku odpovědělo kladně.

Když jsem to slyšela poprvé, myslela jsem si, že je to blbej fór.

Věděli jste, že po revoluci v Íránu v roce 1979 ospravedlňoval nově islámské režim povinný nošení burek tím, že pouhý pohled na ženský vlasy vzbuzuje v mužích nevladatelnou nadrženosť? Fakticky. Vygooglete si to. Nebo si přečtete *Persepolis*. Osobně považuju za fascinující, že tahle argumentace nějakým způsobem zvládla posílit narativ ženského těla coby ďáblovejch osidel, a ne mužů coby totálních zvířat, který by se měli nechávat hromadně kastrovat, aby nevyjížděli po čemkoli aspoň vzdáleně připomínajícím orangutana. Nemluvě o ironii toho, že právě od těch *slušnejch Čechů*, který se v hospodě u točeného s buřtem tak rádi rozhňou nad imigrantama znásilňujícíma naše ženy, se nejčastěji dozvíte, že *když chodí oblečená takhle, tak si o to koledovala*.

Umíte si představit, že vás někdo na ulici flákně bejsbolovou po hlavě, a když to doma řeknete rodině, dozvíte se, že jste si o to *řekali*, když jste si nevzali helmu?

Umíte si představit, že se vrátíte domů po jednom z nejpršíšnějších zážitků, jaký jsou v naší realitě jenom k dostání, a reakce, který se dočkáte, je, že jste se *neměly takhle oblíkat*?

Že jste *neměly tolik pít*?

Že jste si ho *neměly brát*?

Ročně je v Česku znásilněno asi *sedm tisíc žen*. Nahlásí to odhadem jedna z deseti.

Nejdou na policii. Přestože byl spáchán zločin. Přestože třeba i vědí, kdo byl pachatel, což často vědí, protože, překvápko, ten kluk, se kterým chodíte už tři měsíce a kterej tak trpělivě čeká, než mu dáte, nebo ten chlap, se kterým už tři roky bydlíte v jedna-ká-káčku a máte s ním dítě, vás znásilní mnohem pravděpodobněj než nějaký fantom číhající v parku za křovím, to je prostě statistika, a pokud se držíme statistiky...

...tak o tom na devadesát procent nikomu ani nepípnete.

Protože kdo by vyrazil na policii vyprávět úplnýmu cizincovi o tý nejvíc ponižující zkušenosti svého života, když je tady šance dvě ku jedné, že se dozví, že to byla jeho chyba?

Protože víte vy co?

Je vážně strašně snadný se přesvědčit, že to vážně *byla* vaše chyba.

I kdybysme si čistě hypoteticky představili o něco všednější situaci, protože, co je koneckonců tak špatnýho na klukovi, co čas od času napíše holce esemesku?

Když jí koupí pěkný šaty.

A náušnice.

Je strašně snadný – i tváří v tvář lidem, kterejm věříte ze všech nejvíc – uvěřit tomu, že si za to můžete samy. Že to vy jste se do té situace dostaly, a nikdo jinej.

Že to vy jste se s ním daly v baru do řeči.

Že to vy jste si ho přivedly do bytu.

Že je to jenom váš problém.

A že je jenom na vás si ho vyřešit.

5. skupina

Dupnu jí na nohu, když se z chodbičky ozvou kroky a vzápětí do kuchyně vstoupí jeden ze Stázčinejch hostů.

„Víš, co myslím,“ procedí Debí mezi zuby. „Něco *takovýhleho*.“

„Něco *jakýhleho takovýhleho*?“

Debí výmluvně kývne ke klukovi, kterej se právě tupě rozhlíží po útrokách lednice. Na džínách má zavěšený rádoby stylouvej řetěz a na hlavě posazenou ošuntělou kšiltovku s logem *FK Nouznice*, což je možná opravdu existující věc a možná nějakej krutopřisně hlubokej metaodkaz na kdovíco, a upřímně, ani se neodvažuju hádat.

„To jako fakt?“ nadzvednu obočí. „Přítáhlas mě sem, abych si tu našla nějakej *nárazník*?“

Debí se nechápavě zamračí. „Co je to *nárazník*?“

„Kluk, se kterým se vychrápu, abych zapomněla na Matyáše.“

„Kdo tomu tak říká?“

„Já tomu tak říkám.“

„Jseš divná. Ale pointa je, že i kdyby, komu to ublíží?“

„Mojí hrdosti, v první řadě.“ Ohlídnu se na kluka, kterej se mezitím s plechovkou coly usadil na parapet a bez zájmu o cokoli či kohokoli se jal zírat do svého mobilu. „A můjmu vkusu. Mám určitý standardy, věř tomu nebo ne.“ Vždyť kdo proboha nosí *kšiltovku v bytě*?

„Šmarjá, vždyť neříkám, že ho máš hned zatáhnout ke Stázce do ložnice a tam mu ho... no... *to*.“

„Tam mu ho *to*?“ Nakrčím čelo. „To je ti dvanáct, že to neumiš říct nahlas?“

„Ale nech toho.“

„Řekni *vykouřit*, Debí, prosím, kvůli mně...“

„Zmlkni!“ zasměje se. „Hele. Nepřítáhla jsem tě sem, aby ses tu spustila s půlkou osazenstva...“

„Divný, protože na tomhle poli jseš jinak expert...“

„...vzala jsem tě sem, aby sis vzpomněla, že Matyáš nebyl jedinej člověk na celý zeměkouli, kterému na tobě záleželo.“

Píchnu prstem nazad, směrem ke klukovi na parapetu. „A *tenhle* kluk mi to má připomenout, jo?“

Debí protočí oči v sloup. „Hele, Lenny. Beru, že v tomhle jsem za tebou trochu pozadu. Ale i tak vím, že je hezký cítit se chtěná. Ne?“ Sleje do skleničky smetanu s ananasovým džusem a podstrčí mi ji pod ruku. „Třeba je to ve skutečnosti náramnej sympaták. Možná pracuje v útulku. Nesud knihu podle obalu.“

Teď obrátím oči v sloup já. „Dělám to doslova a do písmene jenom proto, abych ti udělala radost,“ zamručím, chopím se skleničky a vyrazím k oknu.

„Čus,“ zvednu mu oči od mobilu. „Udělaly jsme piňa coladu, dáš si?“

„Hm? Um, ne, díky,“ odpoví. „Alergie.“

Nechápavě si skleničku prohlídnu. „Na co? Na ananas?“

„Na mlíko.“

„Ah.“ Asi tak na tři vteřiny se mi podaří udržet svoje chytřáctví na uzdě. „Myslím, že tomu se neříká alergie, ale intolerance laktózy...“

Kluk mě chvíli sleduje naprosto zmateným pohledem. „Jsou to dvě různý věci,“ řekne nakonec, sesune se z parapetu a vyrazí chodbičkou do obýváku.

Debí provinile pokrčí ramenama. „Příště uděláme margaritu,“ navrhne.

☆

Tyhle hauspárty mívaj určitej standardní průběh.

Bod jedna? Nesmělý otukávání lemovaný pásmama trapného ticha, během kterýho se hrdla láhví využívaj ani ne tak nutně k pití, jako spíš k výmluvě, proč dotyčnej zrovna nemůže mluvit,

by chvíli trvalo. A navíc, není to zrovna pěkněj pohled. Nic, na co bych tě chtěl nutit se dívat...“

Sotva ho poslouchám. Točí se se mnou celej svět. Tolikrát jsem dumala nad tím, jak to, že je pro něj tak snadný mě sledovat. Jak ví, kdy jsem doma a kdy ne, jak se může vždycky tak pohodlně dostat do našeho bytu...

A on bydlí přímo pod náma.

...vždyť jsme mu, do prdele, daly náš rezervní klíč...

„To ty,“ dostanu ze sebe nahlas. „To tys Debí pozval do Fatalu...“

...a to on ji z něj vytáhnul ven...

Před očima mi vytane obraz Dušana, tak necharakteristicky soustředěnýho, jak táhne bezvládnou Debí ze zakouřenýho Fatalu.

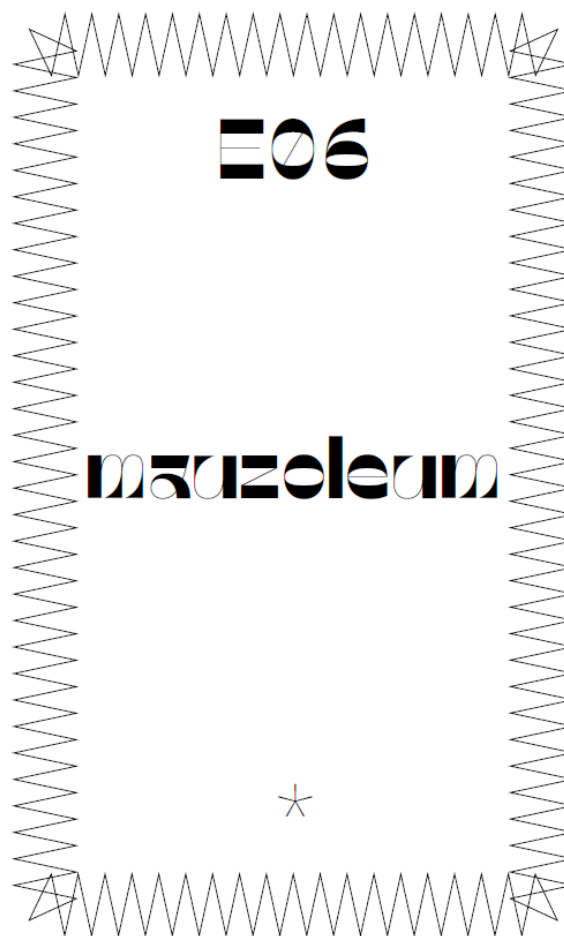
„...to tys ji včera vyzvedával z nemocnice...“

„Jo,“ přitaká Dušan-lomeno-Ne-Alex. „Moc fajn odpoledne, mimochodem, náramně jsme si to užili. Zatímco tys trčela v Soho. Za to promiň, vážně, ale připadalo mi, že ti to prospěje. Plus *mně* se hodilo si s Debí trochu popovídat o samotě. Však víš, o takových těch základních věcech, které by někdo mohl chtít použít jako kontrolní otázky, jako... jak jste se poznaly, třeba. A co mají znamenat všechny ty kachny a co to bylo v tý obálce ze školy... A šlohnout jí telefon, v neposlední řadě, že jo. To náramně usnadnilo spoustu věcí.“

Vyskočí na nohy a odkráčí ke stolu. Jako bysme právě dokončili tenisovej set a on si šel na lavičku pro ionták. Místo toho ale odsune stranou mlčícího Ryana Gooselinga a zvedne z tácu jeden z oschlejších chlebičků s Debiinou česnekovosýrovou pomazánkou. „Mimochodem, to stěhování, aby bylo jasno, to jsem si nevymyslel, takže... to bys s ní nejspíš měla probrat, až se vrátí,“ řekne a zakousne se do chlebičku: vzápětí ale zavrtí hlavou a vyplivne sousto zpátky na stůl. „Ugh, to ne, to by nedopadlo dobře...“

„Výpadni z můjho bytu.“

„Lenny?“
 „Jo?“
 „Co má tohle proboha znamenat?“
 „Debí...“
 „Máš ty vůbec tušení, jak *silně* jsem se o tebe bála?!“
 „Já vím, já...“
 „Našla jsem v kuchyni na podlaze *krev!* Už jsem byla fakt připravená volat policajty!“
 „Máš u sebe Dušana?“
 „Co? Ne. Proč bych měla?“
Dobře...
 „Debí, poslouchej, vím, že poslední tejdén jsem byla... no... prostě...“
 „Jo. Tos byla.“
 „Přisáhám, že ti to všechno vysvětlím, fakticky. Ale teď potřebuju, abys mi ještě chvíli věřila a udělala přesně, co ti řeknu, dobře?“
 „Lenny, co se to...“
 „*Prosím. Prosím, Debí...*“ Zalknu se. „Potřebuju tě.“
 Zašelestí to, jak se na druhý straně drátu posadí na posteli.
 „Dobře. Co mám udělat?“
 „V první řadě potřebuju, abys šla do kuchyně...“
 „Oukej.“
 „...a ochutnala ty sýrový chlebičky s česnekem.“
 Slyším, jak se Debí zhluboka nadechne a vydechne, jako by jí následující otázka stála veškerou zbejvajícím trpělivost. „Aha. A... ehm, *proč*, proboha?“
 „Protože,“ odpovím a snažím se nemyslet na absurditu faktu, že právě na *tomhle* závisí úplně všechno, „potřebuju vědět, jestli už jsou vážně zkažení.“

Nosím s sebou v peněžence jednu fotku.

Vyfotila ji máma na svůj starý polaroid, když mi bylo osm. Jsem na ní já, s culíčkama na hlavě a zablácenýma holíčkama na nohou a v ručkách držím kapra, kterej sice podle běžnejch měřítek není kdovíjakej kus, ale já ho tehdy sotva unesla. Z mého výrazu na tý fotce je myslím docela zřejmý, že moc nevím, jak přesně s tou situací naložit: na jednu stranu se moje mozkový závity, tou dobou ještě v raný fázi vývoje, snažej nějak zpracovat fakt, že jsem právě připravila o život jinou vnímající bytost víceméně pro zábavu, protože kapr mi nechutnal ani tehdy, ani teď. Zároveň z toho ale všichni kolem měli druhý Vánoce — z *Leničky je malá rybářka, no panečku, koukejte na ni, není v těch botkách k sežrání?*

Dětství umí bejt matoucí.

Důvod, proč mám tuhle fotku za každých okolností s sebou, ale není ten, že bych si skrz ni chtěla připomínat vrtošivost života a pokrytectví *Homo sapiens sapiens*, kterej se za pár milénií svý civilizovaný existence zvládnul po mršinách všech ostatních živočišnejch druhů týhle planety usadit na špičce potravního řetězce.

Tahle fotka je poslední fotka Lenky, než se z ní stala *Meta-Lenka*. Nosím ji s sebou, aby mi připomínala, co jsem. Nebo... co jsem *byla*, než jsem začala bejt to, co jsem... Koukejte, neříkám,

„Změň se,“ řeknu.

„Polib si,“ odpálí suše.

„Chceš slyšet, co mám na srdci?“ nadzdvihnu obočí. „Tak se změň. Protože ti nehodlám říct ani slovo, dokud neuvidím tvoji pravou tvář.“

Stiskne zuby, jako by mezi nima drtil celou řadu nadávek. Ale pak se změni.

Tentokrát to dělá pomalu. Možná proto, že se mu nechce, možná to zdržuje — možná jen chce, abych si *užila* ten pohled. Ruce nechá v klíně, jen tvář se mu postupně rozpadá a probublavá, dokud Ne-Alex není dočista pryč a místo něj...

„Lepší?“ zeptá se Kryštof Vránek kysele.

„Mnohem.“

„Fajn. Tak co chceš?“

„Chci si zahrát hru.“

Debí přijde od baru a položí nám na stůl láhev tuzemáku a dva panáky.

„Jmenuje se ‚Nikdy jsem‘,“ dodám a odšroubuju láhev. „Myslím, že pravidla znáš, ne?“

Kryštof chvíli tiše sleduje, jak nalívám do obou skleniček. „Jak jsi na to přišla?“ zeptá se pak.

„Debiiny chlebičky,“ řeknu a jenom bouřící horečka mi brání to říct s náležitě úlisným sebeuspokojením. V duchu si ale připadám jako inspektor Colombo. „Nevyplivnuls je proto, že by byly zkažené. Protože nebyly. To proto, že máš intoleranci laktózy.“ Znova láhev zašroubuju a postavím doprostřed stolu. „Stejný důvod, proč jsi na Stázčíně párty odmítnul naši piňa —“

„Alergii,“ přeruší mě. „Nemám intoleranci, mám alergii. Jsou to dvě různé věci.“

„A co má bejt.“

Zaškaredí se. „I tak... To pořád mohla být jenom náhoda.“

„Jo. Jo, mohla,“ přiznám. „Ale jak jinak by ses o mně dozvěděl? O mejch schopnostech, o Potůčkovi... O těchhle věcech ví jenom pár lidí a nikdo z nich by se nepodřeklul...“

Kryštof se ohlídne na Debí a krákvavě se rozesměje. „Myslím, že jim trochu moc věříš.“

„Jo,“ oduším. „Vypadá to, že je to občas potřeba.“ Nakloním se nad stůl. „Byls tam. Na tom táboře. S jinou tvář, jinou identitou, ale byls u toho, když toho kluka vezli do nemocnice. A pak, o skoro deset let pozdějc, jsi slyšel Debí, jak na Stázčíně kolaudačce tu historku vypráví. Historka seděla. Ale můj obličej.“ Opru se zpátky do opěradla. „Proč jinak bys na sebe upozorňoval právě takhle? Že mi podstrčíš ten diplom do šuplíku? A proč jinak by ses objevil u nás v budově jenom pár tejdňů po tý párty?“

Pousměje se. „Byl jsem to já, kdo ti ten diplom dával. Na posledním nástupu. Víš?“

„Ne.“

„Hm. A byl jsem to já, kdo Potůčka vezl do nemocnice. To já ti ho tehdy bral z náručí. Pamatuju si to, jako by to bylo včera, Lenny. Pamatuju si *tebe*: malou, vyděšenou, ubrečenou holčičku, od hlavy až k patě od krve...“

„Tak to není divu, že tě tak rajcuju.“

Odevzdaně zavrtí hlavou. „Aby bylo jasno, s tou vaší šílenou sousedkou jsem měl jenom kliku. Prostě šťastná shoda náhod.“ Odpálí můj pohoršenej pohled. „Co jako? Samy jste vždycky říkaly, že byla na zabití.“

„Jo. Ale na tebe neměla.“

Obrátí oči v sloup. Jako by ani nemělo cenu se mi pokoušet něco vysvětlovat. Následujících pár vteřin pak stráví v zamyšleným tichu.

„To ta kšiltovka, že jo?“ zamručí potom. „Měl jsem ji na sobě, co? To byla ta chyba?“

„Jo.“

Příloha č. 4: První lekce – důkazy o učení a zpětná vazba

První lekce

Evokace: Zastavení času vykradení banky

- 1) Diskuse: Jakou byste si vybrali superschopnost a proč? Co byste s ní dělali?
- 2) Myšlenková mapa: téma superhrdinové (jaké znají, jaké je jejich poselství/pro co se rozhodli, co dělají, jaké mají životy apod.)
- 3) Co pro vás znamená svoboda? Existuje nějaká její míra? Jak se liší vaše svoboda od svobody starší generace?

Uvědomění (čtení s otázkami a předvídaní, diskuse):

A) Příběh je o lidech se superschopnostmi. Co od příběhu očekáváte?
Čtení str. 9, 10 Boj s radouchy

- 1) Jaká bude dle vás role lidí se superschopnostmi v *Mety*?
Komerční, seřazení
Čtení str. 11
- 2) Kdo to jsou mety? K čemu schopnosti skutečně využívají a proč?
lidé se schopnostmi kstaní se superhrdinami
- 3) Kde se příběh odehrává? Jak se reálný svět prolíná do fikčního? Proč autor zasazuje dle vás příběh do vám tak známého prostředí?
úplně reálný
Právě aby čtenář zadal do příběhu a bylo autentické

B) Čtení bude pokračovat na straně 135.

- 4) Jakou superschopnost má Lenka? K čemu ji využila a proč?
změna vzhledu ke zkrasnění
- 5) Jaký to mělo dopad?
mohla být kdokoliv jeh ne ona sama

Přečtení textu na straně 122, 123

- 6) Popište život PyroKate, její pocity, po čem touží a proč? Jaký dopad na ni měly reakce ostatních?
začala mít schopnosti v dětství, začala natáčet na yt ale její touha být oblíbená proto kde je ne PyroKate. Její sledující chtějí jeh aby spali vln veči a používali schopnosti. Vyloučeno vyhoděna
- 7) Co se stane, když PyroKate a Lenka ukážou svou pravou tvář?
Lidé je zhejtí protože to není důvěrní je sledují.
- 8) Posuďte, po čem lidé touží dle života a osudu PyroKate? Proč tomu tak je?
Lidé za vidí meta lidem schopnosti, a chtějí sledovat hrdiny jak je používají podobně jako lidi sledují celebritu a bohatství až za vidí proč si vybudova la nasra na pubertu thl personu?
aby mohla ventikovat všedno címsi prošla v dětství.

- 9) Jaká témata oba úryvky spojují? Jakým způsobem je zde zobrazována přetvářka?
společnost negativně
osobnost metaforicky i doslova
C) Frustrace

Přečtení textu na straně 124

- 10) Jak to Lenny myslí, že je mladá generace odsouzena ke svobodě?
lidé pořád pracují aby další lidé po nich měli lepší život, ale pak hlásají mladší generace že to mají moc lehké a přehlížejí její problémy.
- 11) Propojte myšlenky „jsme odsouzeni ke svobodě“ a „všichni hrajeme divadlo“ (název 1. epizody) s příběhem a postavami. Jak je to celé propojené? Podtrhněte si v textu části, které s myšlenkami souvisejí a dokazují je.
- 12) Charakterizujte mladou generaci a její život na základě úryvků. Řekněte, čím je moderní společnost nejvíce ovlivněna a jak se to odráží na jejím chování.
sociální síle, média, peníze
Klíčová síle mladá generaci obhajuje ale zároveň obhajuje i brání
- 13) Je příběh skutečně o superhrdinech? Jakou superschopnost v příběhu hrají roli? Jde primárně o fantasy/sci-fi román?
ne, he, sci-fi svět
Fungují jako nástroj udora který zlehčí popisování společnosti konkrétně mladá generace

Reflexe:

- 1) Vytvořte druhou myšlenkovou mapu na téma lidé se superschopnostmi. Tentokrát se zaměřte na svá poznání z *Mety*. Zapojte do ní zjištěná témata, jejich životy a co je ovlivňuje.
- 2) Diskuse: Porovnejte situace v úryvcích se svým životem a s lidmi ve vašem okolí. Kdy se chováte jinak, abyste se lidem zavděčili? Je to tak správné? Co dle vás hýbe světem? Po čem je největší poptávka a proč? Na čem jsou založeny hodnoty ve společnosti? Jak se vy zachováte, když vás idol udělá/vydá něco, co není typické pro jeho koncept?
- 3) Cítili jste se někdy podobně jako postavy, o nichž jsme četli? Z jakého důvodu?
- 4) Myslíte si, že svoboda způsobuje společnosti psychické problémy, nejistotu a přetvářku? Proč?

* Přez si vybrala "kristalovou" pubertální postavu? Jak chce být unimodální? Myšlela, že si tím pomůže, aby měla klid. Jako celistvá osoba.

První lekce

Evokace:

- teleportace - cestování, rychle zmizet
- 1) Diskuse: Jakou byste si vybrali superschopnost a proč? Co byste s ní dělali?
 - 2) Myšlenková mapa: téma superhrdinové (jaké znají, jaké je jejich poselství/pro co se rozhodli, co dělají, jaké mají životy apod.)
 - 3) Co pro vás znamená svoboda? Existuje nějaká její míra? Jak se liší vaše svoboda od svobody starší generace? *nejíme v komunismu*

Uvědomění (čtení s otázkami a předvídaní, diskuse):

A) Příběh je o lidech se superschopnostmi. Co od příběhu očekáváte?

Čtení str. 9, 10

- 1) Jaká bude dle vás role lidí se superschopnostmi v *Mety*? *boj dobra se zlém záchvna na lidi*

Čtení str. 11

- 2) Kdo to jsou *Mety*? K čemu schopnosti skutečně využívají a proč? *celebrity, showbizny, peníze*
- 3) Kde se příběh odehrává? Jak se reálný svět prolíná do fikčního? Proč autor zasazuje dle vás příběh do vám tak známého prostředí? *Čechy, Praha větší konkretizace, každodenní život*

B)

Čtení bude pokračovat na straně 135.

- 4) Jakou superschopnost má Lenka? K čemu ji využila a proč? *změna tváře, změnila si obličej, protože si přišla hrusná*
- 5) Jaký to mělo dopad? *nechtěla jak vypadala předtím, nemůže být sama sebou*

Přečtení textu na straně 122, 123

- 6) Popište život PyroKate, její pocity, po čem touží a proč? Jaký dopad na ni měly reakce ostatních? *influenca, chce být normální vyloučení, vyhořelá, nemůže být sama sebou*
- 7) Co se stane, když PyroKate a Lenka ukáží svou pravou tvář? *Dimy, debudou pro ostatní zajímavý.*
- 8) Posuďte, po čem lidé touží dle života a osudu PyroKate? Proč tomu tak je? *senzace, sláva, peníze, protože mají sami nudné životy*

- 9) Jaká témata oba úryvky spojují? Jakým způsobem je zde zobrazována přetvářka?

přetvářka, metafory → extrém

C)

Přečtení textu na straně 124

- 10) Jak to Lenny myslí, že je mladá generace odsouzena ke svobodě?

svoboda je, ale pokud jste proti konceptu společnosti, budete odsouzeni

- 11) Propojte myšlenky „jsme odsouzeni ke svobodě“ a „všichni hrajeme divadlo“

(název 1. epizody) s příběhem a postavami. Jak je to celé propojené? Podtrhněte si v textu části, které s myšlenkami souvisejí a dokazují je.

Nejme sami sebou

- 12) Charakterizujte mladou generaci a její život na základě úryvků. Řekněte, čím je moderní společnost nejvíce ovlivněna a jak se to odráží na jejím chování.

Kritika → touha po penězích a slávě na netu problémy vůbec jsou a mají opodstatnění *socialní síť*

- 13) Je příběh skutečně o superhrdinech? Jakou superschopnosti v příběhu hrají roli?

Jde primárně o fantasy/sci-fi román? *Ne, jsou psychologické problémy*

Ne → psychologický román, řeší se dost pocity

Reflexe:

- 1) Vytvořte druhou myšlenkovou mapu na téma lidé se superschopnostmi. Tentokrát se zaměřte na svá poznání z *Mety*. Zapijte do ní zjištěná témata, jejich životy a co je ovlivňuje.
- 2) Diskuse: Porovnejte situace v úryvcích se svým životem a s lidmi ve vašem okolí. Kdy se chováte jinak, abyste se lidem zavděčili? Je to tak správné? Co dle vás hýbe světem? Po čem je největší poptávka a proč? Na čem jsou založeny hodnoty ve společnosti? Jak se vy zachováte, když vás idol udělá/vydá něco, co není typické pro jeho koncept?
- 3) Citili jste se někdy podobně jako postavy, o nichž jsme četli? Z jakého důvodu?
- 4) Myslíte si, že svoboda způsobuje společnosti psychické problémy, nejistotu a přetvářku? Proč? *neurohodnost, společenské konvence*

První lekce

Evokace:

- 1) Diskuse: Jakou byste si vybrali superschopnost a proč? Co byste s ní dělali? *Manipulace s časem*
- 2) Myšlenková mapa: téma superhrdinové (jaké znají, jaké je jejich poslání/pro co se rozhodli, co dělají, jaké mají životy apod.)
- 3) Co pro vás znamená svoboda? Existuje nějaká její míra? Jak se liší vaše svoboda od svobody starší generace? *není omezena (fotok)*

Uvědomění (čtení s otázkami a předvídaní, diskuse):

A) Příběh je o lidech se superschopnostmi. Co od příběhu očekáváte?

Čtení str. 9, 10

1) Jaká bude dle vás role lidí se superschopnostmi v *Metě*?

žádná neangažoval bych se na veřejnosti

Čtení str. 11

2) Kdo to jsou *mety*? K čemu schopnosti skutečně využívají a proč?

řídí se super schopnostmi - peníze, síla

3) Kde se příběh odehrává? Jak se reálný svět prolíná do fikčního? Proč autor zasazuje dle vás příběh do vám tak známého prostředí?

kvůli rozdělení do každodenního života

B)

Čtení bude pokračovat na straně 135.

4) Jakou superschopnost má Lenka? K čemu ji využila a proč?

zmenšila svůj obličej aby se sama sobě líbila

5) Jaký to mělo dopad?

neví jak by dopadly ty vypadala

Přečtení textu na straně 122, 123

6) Popište život PyroKate, její pocity, po čem touží a proč? Jaký dopad na ni měly reakce ostatních? *točil se doopravdy a po normálním životě*

*hřesť bledat
jak chce být kom kůže viny proč si robitovatek uasnanipab. peseni/dokopy, frustrace
jako normální člověk proto se se to lidem líbila → nechtěla nic věřit*

7) Co se stane, když PyroKate a Lenka ukážou svou pravou tvář?

stane se to lidem líbila, nezajímá ji to

8) Posuďte, po čem lidé touží dle života a osudu PyroKate? Proč tomu tak je?

po ohni (schopnosti) protože to je něco co lidi nemají a zajímá se to něco nového a zajímavého (bratr)

9) Jaká témata oba úryvky spojují? Jakým způsobem je zde zobrazována přetvářka?

*zvrstol osobního života
zvěna osobnosti*

C)

Přečtení textu na straně 124

10) Jak to Lenny myslí, že je mladá generace odsouzena ke svobodě?

*máme svobodu ale společnost chce ideál
a kdokoli se hltí k tomu ideálu tak
jste odsouzeni. Uprava (fotok) make up, drogy a antidepressiva*

11) Propojte myšlenky „jsme odsouzeni ke svobodě“ a „všichni hrajeme divadlo“

(název 1. epizody) s příběhem a postavami. Jak je to celé propojené? Podtrhněte si v textu části, které s myšlenkami souvisejí a dokazují je.

všichni se přetvářáme

12) Charakterizujte mladou generaci a její život na základě úryvků. Řekněte, čím je moderní společnost nejvíce ovlivněna a jak se to odráží na jejím chování.

*etika se musí změnit
přetvářka
idealsmus
a vše dostupné* | *knížka takřka
ale se to i opodstatně*

13) Je příběh skutečně o superhrdinech? Jakou superschopnost v příběhu hrají roli?

Jde primárně o fantasy/sci-fi román?

Ne, je zextremovaná „nová“ věc *nebo up = zvěna obličej*

Reflexe:

1) Vytvořte druhou myšlenkovou mapu na téma lidé se superschopnostmi. Tentokrát se zaměřte na svá poznání z *Metě*. Zapojte do ní zjištěná témata, jejich životy a co je ovlivňuje.

2) Diskuse: Porovnejte situace v úryvcích se svým životem a s lidmi ve vašem okolí. Kdy se chováte jinak, abyste se lidem zavděčili? Je to tak správně? Co dle vás hýbe světem? Po čem je největší poptávka a proč? Na čem jsou založeny hodnoty ve společnosti? Jak se vy zachováte, když vás idol udělá/vydá něco, co není typické pro jeho koncept? *jead to lidi mění se a není jejich dober*

3) Cítili jste se někdy podobně jako postavy, o nichž jsme četli? Z jakého důvodu? *ne, že by mě to zajímalo*

4) Myslíte si, že svoboda způsobuje společnosti psychologické problémy, nejistotu a přetvářku? Proč? *ne, protože možnost je moc a vskrat
si sebou
abychom nepokojili okolí, nebo noví
možné*

Zpětná vazba:

- Bylo to zajímavé, používání děje a prvků v příběhu, jako např. superhrdinové, ale jako nástrojky vyjádření myšlenky je rozhodně zajímavé též.
- Otázky byly do bíže zformulované, poměrně jasné.
- Zmínil bych jen to že se dle mého některé otázky překrývali (Ptali na stejné, podobné věci).

zpětná vazba:

Docela zajímavé, protože skoro typní superhrdinový moc nemusím.

Knihla mě přiměla se trochu zamyslet, ale i tak si myslím, že to bylo trochu ufnukané.

Nevím, jestli bych si knihu přečetla, protože mám raději vymyšlené světy a styl, jak autor píše, je mi krajně nesympatický.

Na druhou stranu ta psychologická stránka věci je docela fajn.

Příloha 5: Druhá lekce – důkazy o učení a zpětná vazba

Go to www.menti.com and use the code 5255 8277

Vypravěč

subjektivní vypravěč
personální vypravěč
z pohledu postavy
er-forma ich-forma
uvádí do děje
vypráví příběh
nástroj autora
vševědoucí vypravěč
objektivní vypravěč

oko kamery

Mentimeter

Go to www.menti.com and use the code 7513 3892

Personální vypravěč

subjektivní
vlastní emoce a myšlenky
omezené informace
je jednou z postav
osobní vypravěč
osobní
ich forme
popisuje to co vidí
často vnitřní monolog

větší citění čtenáře

Mentimeter

Příloha 3 – texty k druhé lekci

1. skupina

VI.

*flora
aut
dost
vše*

Budova fildy stojí u řeky na náměstí Jana Palacha, přes ulici od Rudolfiny a pár bloků od budovy právnické fakulty, ve který bych podle svojí mámy měla ve skutečnosti studovat. Přes den během semestru tam bejvá megarušno, ale večer o víkendu, navíc během zkouškového, tu není ani noha.

S čestnou výjimkou několika metazoufalců, co si potřebují vylejt srdička ze svýho trápení, svých *ach-tak-náročnějch* životů superschopnostma obdařenejch celebrit.

A mě.

Na Staroměstskou se svezu tramvají a těch pár kroků doklopýtám na nejvyšších podpatkách, který jsem ve skříni našla. Přes rameno mám absurdně prťavou kabelku a na očích tmavý muší brejle, ačkoli už je dávno tma, a já tím pádem sotva vidím na krok, ale má to svůj důvod: Marie Vlčková tyhle brejle totiž nosí fakticky furt. Nejspíš kvůli tomu, aby ji na ulici nezastavovalo těch necelejch půl milionu fanoušků, který na instáči hltať její rádoby nature fotky s poschovávaným product placementem na biokosmetiku. A vzhledem k tomu, že si tu teď vykračuju s její tváří na sobě, je myslím namístě si tu strategii osvojit taky.

Nikdy předtím jsem nic takovýho nedělala. Obličej jsem si měnila už tisíckrát, to jo, ale nikdy ne na někoho, koho osobně neznám – a nikdy jsem se s ním nerozhodla vyrazit na setkání zhruba desítky lidí, který se sice nikdy předtím neviděli, ale...

vulgariismus

Do prdele. Co když jo? Co když se tam Vlčková s někým doopravdy zná?

Na několik vteřin mám chuť to na místě otočit a takovým klusem, jakej mi jen podpatky dovolej, nacupitat zpátky do tramvaje.

přiblížením generaci učitelůch

vulgariismus

Ale to se opovaž, Lenny. Už jsi dneska udělala až moc písčovin
na to, abys s tím teď přestala.

Ale co když!

Co když tam Vlčková vážně bude mít nějakou kámošku? Co když se nakonec vážně ukáže ona sama? Nebo co když se ukáže ta telepatka a podívá se mi do hlavy?

Dost. Stačí.

Prostě to riskneš. V nejhorším...

Nevím. V nejhorším holt vezmeš nohy na ramena.

Naboso, pravděpodobně.

Vystoupám po schodech a opfu se do dveří, vedle kterejch visí zlatá plaketa s nápisem FILozofická fakulta univerzity Karlovy.

Ty jseš magor, Lenny.

Ty jseš fakt – totálně – magor.

*nikdy sama
le samot vidíme
by myslim ková
vo chodby
a niteru se poúly*

*

„Dobry den,“ pozdravím dědouška uvelebenýho v křesle na vrátnici. „Jsem tady, echrrrr, jsem tady správně na tůúú, no, terapii?“

Podle videí na youtube mluví Marie Vlčková přidruženě pisklavým hláskem, kterej byste tak nějak přesně čekali od holky, která vypadá, že se prodává v jednom balení s domečkem pro panenky a vlastním Malibu Kenem. Moje verze toho hlasu mě překvapivě sere ještě o něco víc.

Dědoušek mi podsune zápisovej arch (kterej díkybohu nevyžaduje nic, co bych si o Vlčkovy nezjistila na netu) a ukáže prstem na ceduli se šípkou stojící uprostřed prázdný chodby.

Podle hodinek jdu o deset minut pozdě. Cena za to, že můj nos opravdu vypadá jako po plastice.

Vyrazím podle šípek do druhýho patra a tam až na konec chodby, myslím že jsem tu loni byla na nějakým volitelňáku...

VII.

Možná vím, co si teď myslíte.

My mileniálové jsme hrozný fňukny, co?

Vždyť to sakra máme tak strašně snadný.

Nezažili jsme války, totalitu ani komunismus. Nemuseli jsme v mrazu čekat ve frontě na banány. Nikdo nám nezakazuje odletět si na dovolenou na opačnou stranu světa. Žijem si svůj krásnej život plnej avokádovejch toustů a závislosti na smartphonech a všechno je růžový jak Rio de Janeiro filtr na storičkách.

Tak jak je do přič možný, že roční statistiky sebevražd náctileteřej jsou dneska nejvyšší od tý doby, co prvního zoufalce napadlo skočit z mostu? Jak je možný, že každá čtvrtá holka v Británii zažije symptomy klinický deprese dřív, než oslaví svoje čtrnáctý narozeniny, zatímco v Čechách se rok co rok tisíce mladějch holek pokoušej odnačit strkat si po obědě prsty do krku, protože jim reklama na novou edici Victoria's Secret řekla, že jsou moc tlustý?

Jak jinak si to vysvětlit než tím, že jsme narcistický *drama queens* s patologickou závislostí na pozornosti, když se přeče kruci máme o tolik líp než kdokoli před náma? Když na rozdíl od nich máme *svobodu*?

Svobodu. Jo, tu máme.

Jsme k ní odsouzený.

To jsem mimochodem nevymyslela já. To vymyslel jeden pidlovokej vítěz Nobelovy ceny za literaturu, jehož jméno jste ale nejspíš stejně nikdy neslyšeli, protože dnešní doba nepovažuje humanitní vzdělání za relevantní, ale víte co, nikdo tu pravdu schovanou za frázi *odsouzení ke svobodě* nezakouší tak hořce jako my.

Všichni se pořád tvářej, jako bysme se narodili s návodem na život připnutým k pupeční šňůře. Zatímco ve skutečnosti

názor hlavní postavy na svět
↓
nutí k zavazování (čtm kol tedy del)

hovorový jazyk

anglicismus

jsme dostali krabici s poličkama z Ikey, ve který chybí polovina šroubků a manuál.

A jo, jasně že jsem ráda, že jsem se nenarodila uprostřed druhý světový, jasně že jsem ráda, že můžu na netu vykřičet celýmu světu, co si myslím o našem premiérovi, a nikdo mě za to nezavře, ale možná, jenom *možná* to i tak není úplná brkačka, žít v době, kdy od vás všichni očekávají, že budete úplný zázračný dítě, protože — no jak byste nebyli, vždyť máte tolik možností, co my jsme neměli, to pak musí jít samo, no ne?

A mezitím se z vysokoškolskejch diplomů pomalu stávají bezcenný kusy papíru a všech dvacet sociálních sítí ve vašem mobilu vás konstantně ujišťuje, že všichni vaši přátelé žijou šťastnej, naplňující a fotogenickej život, zatímco vy jste právě dokončili třetí mísu popcornu o krátký pauze ve vašem prokrastinačním youtube binge-maratonu. A celej internet vám střídavě spílá za to, že jste podepsali petici za zákaz výroby plastovejch tyčinek do uší, a za to, že jste ve dvaceti ještě nevypadli z domu, zatímco trh s bytama k pronájmu si zažívá jednu z nehorších depresí za posledních pár dekad. A když se v tom všem chaosu snažíte najít aspoň prchavěj náznak smyslu, podle kterýho byste mohli nějak směřovat svoje úsilí a hodnoty, prezidentem USA se stane rasista a mizogyn tak zoufale pochybnýho intelektu, že by slovo *prezident* nejspíš nedokázal ani vyhláskovat, a upřímně, v tu chvíli už prostě nedává smysl vůbec nic.

Uf.

Fajn.

Hele, vím, jak to zní. Dospívání není snadný. Život není snadnej a asi ani nemá bejt, to chápu, jasně že jo.

Ale možná by bylo fajn přestat předstírat, že my jsme jediný, kdo netuší, která bije.

Protože nikdo netuší.

A jen od nás se čeká, že to nějakým zázrakem zjistíme.

problém je, že je jich asi asi moc

ne spíšový a hovorový jazyk

nerd na daltonat

ich forma, vnitřní perspektiva hlavního charakter

Vrátím se do kuchyně. „Debí“ si akorát utírá mokré ruce do ručnicku. Do toho, kterej jsem nám koupila loni k jejím narozeninám, protože už nemohla vystát, jak si vždycky utírám ruce do utěrky na nádobí...

Zírám na ni bez jediného slova a urovnávám si myšlenky. Je jenom jeden způsob, jak něco takového logicky vysvětlit. „Lenny? Určitě jseš v pohodě?“ ujišťuje se ta Debí, která se mnou stojí v kuchyni.

„Jo,“ přikývnu a konečně se mi povede to říct i jakžtakž přesvědčivě.

Takže...

Která z nich je ta pravá?

☆

Možná právě dumáš, na koho bych se byl asi schopný přeměnit, jen abych tě mohl takhle zaskočit.

Takhle mi to řekl tehdy v nákupáku.

Udělal bych ze sebe ženu?

Ale to, že to tehdy řekl, ještě neznamená, že by to dokázal...

...mohl by něco takového vůbec dokázat?

Reálně si nedokážu ani představit, jak vyčerpávající a bolestivý by to bylo, proměnit se od hlavy až k patě. Prodloužit si každou kost v těle, každěj sval i šlachy, nepotrhat si přitom vazy nebo kůži...

Něco takového přece nemůže být možný...

...nebo jo?

Změnit si tvář a zabalit se do kabátu, jasně, to zvládnú taky. Ale scvrknout se na moji nejlepší kamarádku a procházet se přede mnou v kuchyni v teplákách a mikině...

...v Debínech teplákách a mikině. Obojím dost volným na to, aby to schovalo menší nesrovnalosti, ale...

234

Vnitřní monolog

Mluví jejím hlasem.

Ne. Ne, to by nemohl zvládnout.

Ale hlavně, i kdyby... proč by něco takového dělal?

Jenom aby si ze mě vystřelil?

...Ne. Jak by se vůbec dostal dovnitř? Ne, kdepak, vylákal by mě ven, pozval na drink... A kdybych se zmínila o tom, že se chci stavět doma, řekl by, ať jdu radši rovnou za ním. Co kdybych tu narazila na tu opravdovou, že jo...

Jo. To dává na všech frontách větší smysl. Vždyť proč by Ne-Alex riskoval tolik věcí, když mu stačí jen zavolat mi z cizího čísla a říct, ať na něj počkám tam a tam?

Ne, není to on, určitě ne, nemůže...

„Debí“ se rozkašle.

...

...ale co když jo?

„Dobrý?“ zeptám se.

„Jo,“ vykucká. „Jo, to... přejde...“

„Myslela jsem, že už je to lepší...“

„Jo, je, jenom... Občas se to vrací,“ zahuhlá, shrbená nad prázdným dřezem. „V nemocnici říkali, že to bude ještě pár dní trvat, než to úplně odezní...“

Co tu vůbec řešíš, Lenny?

Můžeš to rozseknout jednou jednoduchou větou.

Prostě se zeptej, jak se jmenuje její matka nebo něco a...

...a...

...a jestli máš pravdu a je to vážně ona, tak po takový otázce zákonitě přijde otázka: Proč se ptáš?

A já jí budu muset všechno vyklopit.

Sleduju ji, jak si natáčí kohoutkovou vodu do skleničky a svlažuje si rozdrásanej krk.

No tak, Lenny.

Přece Ne-Alexe znáš.

235

napřít
spak to tedy je?
= zonerové
informace
upravěné

přítomný čas (více napínave)

vnitřní monolog
→ tak její
výstřední

2. skupina

Přinutím se k úsměvu. „Jo, sorry... Jsem prostě jenom... ještě trochu přejetá.“

Hele, Debi, musím ti k té zkoušce ještě něco říct.

Podle Kováře mám slušnou šanci jenom ztratit pár kreditů za předmět a dostat nějaké lehké kázeňské trest, podle toho, jak se to komisi bude pozdávát, a samozřejmě i podle toho, co k tomu bude mít co říct slečna Trešlová. Na případný přezkoušení dojde až potom, co se celý případ vyřeší a zjistí se, jestli jsem teda sprostý plagiátor. Což se neobejde bez toho, abych Debi do celého toho kolotoče zasvětila. Ideálně dřív, než nám někdy příští tejdén přistane ve schránce předvolávací dopis.

Nadechnu se. „Hele, k té zkoušce...“

„Fakt jsem ti šíleně vděčná,“ předběhne mě ale Debi pohořelě. „Strašně moc. Naše by kleplo, kdybych jim ohlásila, že si protáhnu bakaláře o celý semestr.“

Jo. Co by asi říkali tomu, že jejich malá premiantka v řádném termínu nestihla získat titul, kterej se nikdo ani neobtěžuje napsat do formuláře v čekárně u doktora.

I když, její rodiče...

Ty by asi na něco přišli.

„Prostě, fakt díky, Lenny. Máš to u mě.“ Chytne mě za ruku. „Ale promiň, do něčeho jsem ti skočila. Cos to říkala? Že ti není hej?“

Chvilku naprázdno otevírám a zavírám pusku a proklínám ten její rozzářený ksichtík.

„Lenny, děje se něco?“

Reknu jí to pozdějc. Zejtra, třeba. Nebudu jí kazit den...

„Um, nic...“

„Poměrně očividný něco, tohle tvoje nic.“

„Ne, jenom...“ Chytnu se první výmluvy, která mě napadne: „Cestou domů mě kontrolovali.“

„He?“

„Polícajti.“

neplacenou samu
nemáme,
je nám to
lišší

Autorby fun facty situaci do vysvětlení a zároveň vyvolat otázku, jak se vyvíjí situace a bude odvíjet dál.

„Oh. Oh!“ Dojde jí to. „A v pohodě?“

„Jo, jenom... identifikace, víš co. Kvůli té pyrometě, asi.“

„To je magořina. Vždyt ta holka má vlasy na ježka, neješ jí ani trochu podobná...“ Debi obrátí oči v sloup. „Jestli se ptáš mě, tak to je jenom další známka toho, že je to celý spletichářený. Jenom se snaž žít tu paniku a...“ Vzhlídně ke mně. „Promiň, pro tebe je to určitě...“

„Tišejc, prosímte,“ zašeptám.

„Sorry...“ Rozhlídně se po klubu tak okatě, že kdyby nás někdo fakticky sledoval, byly bysme jasný na první dobrou. „Co by ti vůbec udělali? Kdyby se na to přišlo, že neješ... registrovaná?“

Fun fact?

V Čechách na tenhle případ nemáme žádné soudní precedens. Ještě nikdy u nás nikdo nevyhmátnul neregistrovaného mimika. Z očividnejch důvodů. I kdyby u nás nějaký existovali (ehm, ahoj všichni), je pro ně pochopitelně snadný se schovávat. Ale v rámci Úmluvy OSN o právním postavení metajedinců jsou/jsme vedený jako kategorie 4, což pro ně/nás znamená...

fun factem přešly
a pak nahrazeny

„Částečný odnětí svobody s dohledem,“ řeknu. „Případně hůř, kdybych měla nějaké prohřešek... Ale jinak by mě nejspíš zavřeli do nějakýho ústavu s kamerama na každým rohu, abych se náhodou nemohla změnit na prezidenta a způsobit mezinárodní poprask nebo tak něco.“

„Jo, protože na to bychom tě hrozně moc potřebovali,“ utrousí Debi. „Co je to vůbec za logiku, zavírat tě jako kriminálnika ještě předtím, než uděláš něco špatnýho?“

vysvětlují čtenáři, jak to funguje v jejich světě = dodání kontextu - svět čtenářů je tak, jak ho vnímá ona

V první chvíli jsem z toho tak vyvedená z míry, že se nezmůžu ani na vnitřní komentář toho, že týpek jménem Kristus Ježíš ke svý smuteční kondolenci na něčí facebookový zdi přiložil odkaz na „Počkej tam na nás hore“ od Kontrafaktu.

„On,“ hlesnu, „on je... mrtvej?“

PyroKate přikývne. „Jeho táta řídil opilej a nabofil auto do sloupu. Přežil to, mimochodem. Ondra ne.“

Můj mozek mi automaticky na sítnice vypálí obraz toho, jak taková bouračka mohla vypadat. Jenom na vteřinu, než ho přinutím tu představu zahnat.

„Ale... to... nedává žádněj smysl,“ řeknu omylem nahlas.

PyroKate se usměje falešně soucitným úsměvem. „No. Vypadáš, že máš hodně o čem přemýšlet. Nechám tě při tom.“ Na přechodu se rozsvítí zelená. Tikání se zrychlí, moje srdce s ním. PyroKate vstoupí na přechod, ale na půl cesty přes silnici se otočí zpátky ke mně. „Ty fízly volat nebudu. Ale kdybych byla tebou, kreju si záda. Po dnešku obzvlášť.“

Otočí se na podpatku a vyrazí pryč. Panáček na opačný straně přechodu zrudne.

IX.

Fun fact?

Pohřby nejsou pro mrtvý. Jsou pro nás.

Je to rituál, skrze kterej se vyrovnáváme s pomíjivostí života.

Je jedno, jestli zapalujete svíčky nad hrobem nebo zakopáváte

- vysvětluje a
ironizuje svůj pohled na pohřby
(sarkasms, satira)

129

faraona do hrobky s takovou kopou zlata, že byste si za ně mohli koupit půlku Říma. Mrtvým je to jedno. To jen vy díky tomu máte pocit, že se věci dějou *správně*. Koupíte pěknou rakev. Hezký věnce. Příbuzný promluvej před ostatníma pozůstalýma a jednou za rok na Dušičky objedete hřbitovy. *Tak, jak to má být.*

Někdo vám blížkej se právě vypařil z veškerý existence, ale vy si můžete připadat, jako že všechno probíhá *podle plánu*.

Samozřejmě, všechny tyhle pietní konstrukty trochu ztrácej na váze, když je převedete do online podoby na něčí facebookovou zeď a doprovodíte odkazama na „Panáky na zem“ od DJ Fatte.

Sedím v tramvaji poklidně ujíždějící večerem směr Anděl a pomalu projíždím Potůčkův facebookovej profil. Epitafy neberou konce. Básničky, písničky, vzpomínky a nářky, zabírající veškerý spektrum jazykový obratnosti od *Vlastně mě to málem dojalo po Zakažte mu psát.*

Ale... jestli to pomáhá...

O to přece jde hlavně, ne? Když to pomáhá.

Jemu už je to jedno...

Vytáhnu telefon a otevřu esemesky.

Neznámé číslo [15:04]: Takže me budete radši ignorovat?

Neznámé číslo [15:04]: Fakticky...?

Neznámé číslo [15:04]: Vis prece, ze vim, kde bydlis.

Neznámé číslo [15:04]: Pripadam ti jako typ kluka, ktereho si staci nevsimat?

Neznámé číslo [15:21]: Nehodlam se jen tak vyparit jenom proto, ze trucas, Lenny.

Neznámé číslo [15:21]: Pokud to ocekavas, tak jsi nejspis nepochopila, co jsem se ti vcera pokousel rict.

130

← SMS správy jsou dnešní epirob *Lesmmlang*
- detailněji popisují situaci se
stalkerem (jak je otravný a ubíravý)

sama se sebou! Vždyckys měla mindráky, jenom je teď házíš na mě, protože se ti to hodí víc než uznat, že se nenávidíš!
Vrrrm!

Ne-Alex [12:19]: Obtezuje te, Lenny?
Ne-Alex [12:19]: Mam se o nej postarat?
Ne-Alex [12:19]: Staci rict.

Chvilí bezmocně zírám na displej. Pak se ještě několikrát zoufale rozhlídnu, jako bych doufala, že na mě Ne-Alexova tvář na jedinou vyskočí z davu jako čertík z krabičky.

Ale vidím jenom hemžící se mraveniště. Jenom desítky anonymních obličejů hledících si svýho.

A Ne-Alex by mohl bejt kterýkoli z nich.

Mam se o nej postarat?

„Matyáši,“ zamumlám, „odejdi.“

„...Co?“

„Prosím. Zvedni se a... prostě odejdi, fajn? Nedělej scénu. Jenom běž.“

Matyáš na mě pár vteřin nechápavě civí. Pak odevzdaně pokrčí ramenama. „Fajn.“ Zvedne se a přehodí si přes záda bundu. „Myslel jsem, že si o tom dneska zvládnem promluvit jako dospělí.“

„Matyáši,“ přeruším ho a dělám, co můžu, aby se mi neroztřásl hlas. „Prosím. Jenom — v klidu — odejdi. Ano?“

Zavrtí hlavou. „Měj se, Lenko.“

Zvedne zpod stolu svůj batoh, hodí si ho na záda a vyrazí pryč.

Já se chopím mobilu.

Jestli na něj jenom sahn...

Zarazím se.

Smažu to.

A napíšu novou zprávu.

Já [12:21]: Vsechno v pořádku.

Úmornou minutu čekám na odpověď.

Ne-Alex [12:22]: Dobře.

Ne-Alex [12:22]: Ale kdyby cokoli, staci se ozvat.

Ne-Alex [12:23]: K vasim sluzbam, ma pani.

Já [12:23]: Kde jses?

Ne-Alex [12:23]: Tam, kde jsem ti slibil.

Ne-Alex [12:23]: Nablizku.

V.

Fun fact?

My holky jsme zvyklý bejt kořist.

Naučili jste nás to. Vy. My... Všichni. Celá společnost.

Muž: loví.

Žena: dává si záležet, aby se nenechala ulovit *moc snadno*.

Touhle vykloubenou filozofií se řídí celej náš svět. Tímhle *reliktem* prehistorického společenského rozdělení, na který se dodneška odvolává každé *správnej chlap*; nehledě na to, že místo honění mamutů si maximálně tak honí péro u porna po večerech mezi směnami v korporátu, kde celej den vyplňuje excelový tabulky.

Jak nespoutané maskulinní, že?

Vždyť copak to není absurdní? Jak moc velkéj pokrytec musíte bejt, abyste svoji trapnou, nicotnou roličku v soukolei dnešní konzumní společnosti přirovnávali k roli divocho schopného

sejmout šestitunový monstrum *špičatým klackem* jenom proto, abyste mohli ospravednit, že jste *sexistický prase*?

Nejspíš to něco vypovídá o tom, jak rádi jiným lidem říkáme, kde je jejich místo.

Nikdy před Ne-Alexem jsem se stalkingem nepřišla do styku. Teprve když se to s ním začalo zvrátávat, našla jsem si čas na nějaký ten výzkum. Ani vám to nedá moc práce. Zadejte si do googlu třeba... *I was stalked. The tale of my stalker. How I fought against stalking.* Cokoli. Pročtete si pár článků. Schválně jestli si všimnete toho samýho co já. Četla jsem těch příběhů desítky.

A ve všech z nich jsou stalkeri pitomci.

To smutný na tom ale je, že si to můžou dovolit. Protože my jsme naučený bejt kořist.

Co naopak nejsme naučený, je rozeznávat mezi upřímnou náklonností a útokem na naše soukromí. Protože to by lovcům ztěžovalo lov, kdyby se kořist moc cukala.

Ne znamená *Zatím ne* a *Ona to chce, jenom to ještě neví*, však to znáte. Muži: loví. Ženy: dělaj zagorky. Chápu, proč jsou tyhle mantry mezi chlapama tak populární.

Co mi přijde upřímně *obdivuhodný*, je, jak úspěšně to vepali do hlavy i nám.

...tady Ryan je do Rachel bláznivě zamilovaný, ale ona ho nechce — teda jako chce, ale neví to, že jo...

Chci říct, jak je možný, že nějaký vousej hipster třikrát do tejdne sleduje ženskou o polední pauze do jejího oblíbenýho Starbucksu vybavenýho kamerama u dveří, pronásleduje ji v autě s espézetkou napsanou na *svoje vlastní jméno* a bombarduje ji zprávama na messengeru ze *svýho osobního účtu* — a pořád to trvá rok, než si ta ženská uvědomí, že má právo na něj podat trestní oznámení?

Kdyby ten vousec někoho zabil, zavřeli by ho dřív, než by si stihnul objednat svoje pumpkin spice latté. Ale on jenom lovil.

3. skupina

obhojov voice

1

Potlačím chuť polknout. Ani s mojí vlastní tváří o mně Štěrbová nemá extrémně valný mínění. Ale moje semestrálka byla pořád v mnohem lepším stavu než ta, za kterou se mě právě chystá rozcupovat.

„Vaše práce byla...“ Docentka okamžik brouzdá pohledem po papírech, jako by se snažila najít napovědu, jak ten Debíin poslepovanej paskvil pojmenovat.

„...nenabylí jsme z ní dojmů, že byste tématu plně rozuměla,“ dokončí za ní klidně Kovář.

„Tak by se to dalo říct,“ zamumlá Štěrbová.

„Chápu,“ přikývnu horlivě ve snaze přebít jejich pochybnosti bezbřehým entuziasmem. „Totiž, ehm, zpětně musím... Sama uznávám, že... ehm...“

„Chcete vodu?“ nadzvedne Kovář obočí.

„Ne, to je... v pořádku.“ Hlasivky se mi v hrdle stáhnou a Debíin hlas se konečně usadí v tý správný tónině. „Uznávám, že jsem nejspíš často nevolila ta správná slova, ale ráda bych využila tuto příležitost, abych vás přesvědčila o své kompetenci.“ Nedělám si prdel, takhle Debíi u zkoušek fakticky mluví. Láme mi to jazyk, ale co nadělám.

Štěrbová neohromeně mlaskne. „Prosím. Můžete začít tím karnevalem ve druhém odstavci, to mne opravdu zaskočilo...“

„Yes,“ děkuju všehomíru, že začala právě tímhle. „Jedno z těch špatně zvolených slovíček,“ pokusím se o provinilý úsměv z rancu anime waifu. „To, co jsem ve skutečnosti měla na mysli, byla... maskara.“

„Maskara...“

„Ano. Víte, mým záměrem, který, jak chápu, se mi nepodařilo plně, ehm, realizovat...“ V obličejí Štěrbový se nepohne jedinej sval. Oukej. Beze jmen to zřejmě nepůjde. Chci zkrátka říct, že jsem chtěla psát o Goffmanově teorii dramaturgické sociologie v kontextu absolutně běžného života tak, jak tuto

on Eustoi anglickoi slova (mls. generace)

len formu 42 z pohledu hlavnho charakteru/postavy

-system v navazovani seju

teorii popisoval i on sám ve své knize *The Presentation of Self in Everyday Life*.“ Ollznu si rty. „Neboli, jak se jmenuje v českém překladu, *Všichni hrajeme divadlo*.“

„Tím bychom si měli vysvětlit tu prozáječkou vsuvku o vztahu s vaší matkou na třetí stránce?“ nahlídne Kovář Štěrbový neúčastně přes raměno.

Nervózně si odkašlu. „Ano. O tom by se myslím daly napsat celé vědecké práce.“

2. Studium společné téma

- přijede její matka (popisuje život své matky)

Mamka vyrostla na vesnici v severních Čechách. Už to, že jsem ve dvanácti začala dojíždět na gympl do Liberce, pro ni nebylo lehký skousnout, ale když jsem si chtěla podat přihlášku na vejsku do Prahy, musela jsem to udělat za jejíma žádama. A když mě přijali, hádaly jsme se v kuse celěj tejdne o tom, jestli mi dovolí jet na zápis. Protože pro mojí mamku, která zná jménem všechny svoje sousedy včetně jejich dětí, jejich psů a jejich prasat, je Praha absolutním semeništěm kriminality a zla.

„Na Seznamu jsem četla, že tam je nejvyšší kriminalita v celé republice. A nájmy jsou tam obrovské! A všichni ti metalidi se tam sdružujou a... a to jsem teď někde četla, že tam jeden z nich, z těch... pyrokinetiků nebo jak se jim říká, že vyhodil něco do vzduchu a spousta lidí přišla k úhoně, Leničko, prosím tě, to přece nemůžeš myslet vážně...“

Říkám vám to proto, abyste chápali, proč jsem přemáhala smích, když jsem mámu to odpoledne vyzvedávala na Andělu před křecčkem a už zdálky jí viděla, jak ostrážitě úkosem kontroluje bezdomovce klepajícího kosu na lavičce u křižovatky, jako by ho podezřívala, že po ní každou chvíli skočí s úmyslem připravit jí o její umělé kožich á la norek, kterej nejspíš pořídila v libereckým sekáci za tři sta pade.

Horrorové (vulgocizans) - blížící k dnešní ml. generaci

A pokud jde o to sdružování metalů a o to, kolik jsem jich za svoje dva roky v Praze vůbec potkala...

No, k tomu se dostanem.

„Ahoj mami.“

„Ahoj zlatíčko.“

„Mlask. Mlask.“

„Kde parkuješ?“

„Tady pod tím... obchodákem. Motala jsem se tu snad půl hodiny, to je děs, to ti povídám, ta doprava tady, vůbec to nedává smysl...“

„Jo, zrovna tu něco rozkopávají, je to docela pain...“

Vyplní mě nelbým pohledem. „Lenko. Mluv česky.“

„Sorr... ehm. Promiň...“

„Jak ti mám potom rozumět? Co to má vůbec být, pejn...“

„To je jako... vopruz...“

„Vidíš. Tak řekni vopruz.“ Nespokojeně zacuká koutky. „I když bys mohla říct prostě otrava. Takový krásný jazyk máme a ty do něj cpeš cizí slova.“

Protočím panenky. „Mám to ze školy.“ uchýlím se k-ty nej-
míň konfliktní obraně. „Všechny materiály máme v angličtině,
jsem na to zvyklá...“

„Tak se mnou si prosím odykni,“ usměje se matka cukrkani-
dlově. „Půjdem?“

Půjdem.

„Tak povídej, co zkouška, jak to dopadlo?“

„Dobry, za dva.“

Přelítne pohledem můj nedopnutý kabát. „Ale tyhle šaty sis
na to brát nepotřebovala, ne?“

Ze všech těch věcí, který jsem dneska kvůli Debi musela pod-
stoupit, jí tuhle budu zazlívát zaručeně nejvíc.

„Vyžadují určitý dress code, neměla jsem co jinýho na sebe,“
vymluvím se. Chvilu čekám, jestli mi vynadá i za dress code, ale

zřejmě si dřív uvědomí, že tohle slovo by do češtiny nepřeložila,
i kdyby se přerazila.

„A co to bylo za předmět?“

„Ummm...“

„Úmluva OSN o právním postavení metajedinců. Jakože...
právo pro mety, prostě.“

„Ah. Ale to není to, v čem by ses chtěla profilovat, že? V práci
s těmihle... lidmi...“

„Ne, to ne, jen... je to povinný předmět, kterej musím udělat.“

„Dobrá, dobrá.“ Nenápadně, tak trochu kulíšácky na mě mrk-
ne. „Jsem na tebe pyšná, Leni.“

„Ah, já jsem se vám o tom nezmínila?“

Moje máti neví, že se flákám na socce. Myslí si, že dělám
práva.

Docentka Štěrbová mi s nadzvednutým obočím pokyne, abych
pokračovala.

„Podle Goffmana nejsou sociální interakce ničím jiným než
konstrukcí dojmů.“ spustím. „Při každém setkání, v každém
rozhovoru, si nasazujeme masky, které nás mají v očích dru-
hých udělat tím, koho chceme, aby viděli. Někým, kdo si zaslou-
ží jejich respekt, společenské uznání, přátelství, lásku nebo pe-
níze. Nikdy k nikomu nejsme doopravdy upřímní. Jen neustále
lžeme.“ Odhrnu si cizí vlasy z cizího obličej. „Například já tak-
hle normálně nevypadám. Ani nemluvím, ani se nechovám. Ale
opravdu dneska potřebuju dostat aspoň trojku, takže... hraju
divadlo.“

Kovářovi uteče pobavený uchechtutí, na Štěrbovou ale mo-
je přímost kdovíjaký dojem zjevně neudělala. „Nu, základní myš-
lénku bychom měli, co takhle si probrat i nějaké konkrétnější

Kluk v mekáčovský uniformě mě nervózním pohledem vytlačil až na galerii. Proudí mě dav mě obteče jako řeka kámen. Malej Kluk brečí svoji mámince na prsou, protože mu uletěl balónek.

Ne-Alex mi šeptá do ucha.

„Klidně hlídej, Lenny. Jen do toho. Nénajdeš mě, ne, dokud nebudu chít. A neutčeš mi, ne, dokud tě nenechám.“

Naposledy se rezignovaně otočím dokolečka.

Pak hovor položím a schovám telefon do kapsy.

„Tak sleduj,“ zamumlám si pro sebe a rozeběhnu se k eskalátorům.

*

3) K východu z nákupáku doběhnu lehkým klusem. V hlavních dveřích se srazím s přílivovou vlnou dalších návštěvníků nadrženejch na teplý zátisk lemovaný neaktuálně váněním výzdobou a vyběhnu do zimy venku. Sněží ještě hustěji, než když jsem vycházela z domu, a ledové výtr se mi okamžitě zabodne do škvír mezi knoflíkama kabátu.

Límeček si přitáhnou až k bradě a šálu utáhnou víc natěsně.

Přeběhnu přes tramvajovou zastávku kolem Paula až k metru. Ale místo k jezdicím schodům zamířím k bezbariérovému výtahu, který k zastávce přistavěli teprve pár let zpátky.

Ne-Alex [12:31]: To si myslíš, že mi můžeš utéct?

Ne-Alex [12:31]: No tak, Lenny.

Ne-Alex [12:31]: To je přece směšný.

Jakmile výtah doráží, zapadnu do něj a začnu drtit tlačítko na zavření dveří, než se ke mně stihne někdo přidat.

Na přeměnu mám asi deset vteřin.

Ale i když si změním tvář, pořád mě pozná podle oblečení...

165

Dveře se zavřou a kabina začne klesat pod zem. A já děkuju prozířelností, že jsem si dneska byla líná brát kabelku.

Z krku si strhnu šálu. Z kapsy kabátu vytáhnu peněženku. Pak se z něj vysvláknou a odhodím ho na podlahu výtahu. Mám pod ním jen tenkéj svetr, takže mi celým tělem rázem otfese zima a na rukách mi naskočí husina, ale tomu teď nevěnuju pozornost. Místo toho se otočím na matnej odraz svoji tváře ve skleněnejch dveřích kabiny.

Protáhnou si nos — tak rychle a prudce, až to lupně a zabolí. Vlasy mi zreznou, oči odstoupí dál od sebe. Obočí si srazím níž a zvýším si tak čelo. Když si do obou dlaní chytím čelist a protáhnou si ji dolů, sanice mi zaskřípou, jako kdybych přejížděla nehfama po tabulí. Začipim bolestí a pustím. Brada mi zůstane trochu nakřivo.

Kabina dodesne a já zírám na cizínku v odrazu ve dveřích. Vypadá, jako kdyby jí v mládí kopnul kůň. To ale není důležitý. Důležitý je, že *nevyvádá jako já*.

Vystoupím a dveře výtahu se zavřou. Kabát i se šálou zůstanou tvnitř. A já vyrazím spojovací chodbou k druhému výtahu, který končí dole na zastávce.

Cestou si hrábnu do svezích — aktuálně zrzavejch — vlasů a svážu je do gumičky.

Zastudí mě to na nahejch uších.

4) *Průběh v napjaté chvíli*

VII.

„Takže se vyspíš se mnou a pak se vrátíš ke svému manželovi? To byl tvůj plán? Nějaký test, kterým jsem neprošel?“

Ryan Gooseling je na pokraji emočního zhroutění.

Zhruba tou dobou, kdy mu Rachel QuackAdams v afektu vysvětluje, že se zaslíbila jinému muži, který na ni právě

166

čtenář si vše opětovně musí spojovat a pamatovat si → náročná na pozornost

13

čeká v hotelu, mi začíná docházet, že už mi nejspíš fakticky šibě.

„Lenny, vytrhne mě Debi z myšlenek z opačný strany jídelního stolu, odkud mě sleduje, jak si s pohledem upřeným na kachněčky cost mumlám pod vousy. Ví, že já jsem trochu tihlá, ale jestli si s těma kachnama začneš hrát ty, budu o tebe mlt doopravdy starost.“

„Aš máš pravdu,“ zamručím a odsunu stranou praktický netknutej talíř Debičnejch lívanců. „Díky za snídání...“

„Je dvanáct. A ani ses jich nedotkla.“

„Já ničjak... nemám chuť...“ Nechám Rachel s Ryanem, teď už domalovaný a navlečený ve slušivejch kostýmáčkách (i když vlivem toho úmornýho vědra se Rachel neustále roztyká lepidlo pod její papírovou kytkou), sedět na stole a zvednu se k odchodu. „Půjdu si lehnout.“

Debi rezolutně zavrtí hlavou. „Oukej, to stačí.“ Vyskočí na nohy, chytne mě za raměna a prudce mnou zacloumá. „Chápu, že tohle byl náročnej víkend. Chápu, že teď všechno vypadá černý a špatný a zlý. Ale přísahám bohu, že jestli dneska nevyjdeš dobrovolně na čerstvej vzduch, pověším tě z okna za prádelní šňuru.“

Neochotně zabručím.

„Můžeme jít na food market na náplavku,“ navrhne Debi. „Je to kousek. A bude tam zhruba stejnej hie jako tady, takže se můžeš pořádně nechutně potit, ale přitom se cpát sushi nebo nudlerna nebo langošovejma burgerama či co tam všechno dělá.“

Nic proti Debičnejm lívancům, ale uznávám, že sushi zní docela dobře.

„A pak večer,“ pokračuje Debi opatrně, když vidí, jak ochabuje moje defenziva, „bys se mnou mohla jít na tu Stázinínu kolaudačku.“

„Ale j—“

167

1.

„Ty bys měla přibla-při-přidat,“ opáčí ona. „Vždyť skoro, to... nepiješ a... neřikalas ještě ani jednu historku.“

„Proč asi,“ syknu. „Co tady asi tak můžu vyprávět za svoje příhody, když vypadám jako někdo úplně jiné.“

Mávne rukou. „Ale prosimtě, jako kdyby tu ty příhody někdo, to... znal.“ Pak otevře přivřený oči dokořán. „Mám to! Hej, všichni, mám to!“

Kruh, doposud věnující pozornost Stázce, která právě vysvětlovala, proč byste na nikoho nikdy neměli patlat nutellu, se k ní unisono otočí.

„Nikdy jsem nikomu nezachránila život,“ řekne Debí vítězo-slavně.

Kruh nechápe. Nikdo nepije.

Já po ní šlehnu pohledem.

Ona mi ho pobízivě vrací.

Zavrtím hlavou. „Ani nápad.“

„No tak! Fakticky, nikdy jsem — nikomu — nezachránila — život...“ Připile se zakoktá. „Opravdu, vydržte, má výbornou historku z tábora, pověz jim to, Le-Ja-Jano...“

Stázina se nedůvěřivě zašklebí. „A je to jako... zábavná historka, nebo...?“

Zábavná, Stázino? Fakticky?

„Ne, je skvělá,“ začne Debí horlivě kývat. „Jeden kluk spadnul do potoka a prorazil si plíci a... no, Jančo, řekni jim, jak to bylo...“

Sklopím oči. „Ně, díky, já... Ono to vážně není nijak... zábavný...“

„Zní to náhodou docela cool,“ řekne ten kluk, kterej minulý léto poslal fotku svýho péra svojí bejvalý v naději, že si jí tím získá zpátky.

„Je, je to hrozně cool,“ přitaká Debí pohotově. „Pověz jim o tom, prosím!“

Cool?

Mít noční můry tak strašný, že si ještě ve dvanácti pochcíváte prostěradlo, vám přijde cool?

jest hodina není super

Zvednu se z křesla.

„Hele, Stázko, díky za párty, bylo to... fakt super a... ráda jsem vás všechny poznala, ale už budu muset jít.“

„Nééé! Len-a-ja-jani, počkej!“

Když mě Debí dostihne v chodbě, už mám nazuté boty.

„Lenny,“ šeptne prosebně. „Promiň, nechtěla jsem tě... škyt... dostat do rozpaků nebo tak...“

„Jo. Dobře ty.“

„Jenom jsem chtěla, aby ses... bavila!“ záupí. „Aby ses uvolnila, zapojila, nechala... nechala někoho, aby tě trochu... škyt... poznal!“

„Už jsme to řešily, Debí. Nemám potřebu lidi nechávat, aby mě poznali.“ Otevřu si dveře a vyjdu na odpočívadlo nad scho-dištěm. „A být sebou, tak už dneska nechlastám. Nebudu tady, abych ti cestou domů držela vlasy.“

VIII.

Ne-Alex [12:31]: To si myslíš, že mi muzes utect?

Ne-Alex [12:31]: No tak, Lenny. To je prece smesny.

JÁ [12:48]: Promiň, říkals něco?

JÁ [12:48]: Mimochodem — zdálo se mi to, nebo se ti ten kasek lepší?

*

3. Nemůžu jet domů. VI, kde bydlím. vrátit ke 3. undalosti

4. skupina

Vyprávě přímo mluví k čtenáři.
=V.
pokládá otázky
Apeluje

věc přímo odhaduje / pocítí čtenáře
vy (je vědom přítomnosti a (v reálném čase) komunikuje.

Možná máte dojem, že tohle bude příběh o hrdinech. Nejspíš už jste jich slyšeli dost, abyste si v hlavě dokázali udělat představu o tom, co teď bude následovat, a už se v duchu připravujete na neutuchající řetězec výbuchů, hlásek, maniakálních monologů, paprsků střílejících do nebe ve třetím aktu a líbání vzhůru nohama.

A nedostanete ani jedno z toho.

Ale abych vám aspoň trochu vyšla naproti... zkusím vám na chvíli vyhovět.

Povím vám o tom, jak jsem jedinkrát v životě někomu zachránila život.

*

Bylo to na táboře, kam mě naši poslali, když mi bylo jedenáct. Udělali to poprvé a naposledy: po tom, co jsem celý dva tejdny probřečela, do her se zapojovala tak málo, jak mi to jen režim umožňoval, a z nervů vyzvracela málem jedno jídlo denně, už je nenapadlo to někdy opakovat. Polední klid jsem většinou trávila ve stanu s knížkama, СТНáčkovej program protrpěla zpravidla tak pasivně, jak to jen šlo. A jo, vím, že tábory maj bejt zábava. Sorry. Možná jsem prostě byla introvert. Možná jsem neměla chuť si s někým hrát na nejlepší kámošky jenom proto, abysme tejdny po návratu domů zapoměly, že existujem. Možná mě nebavilo honit se po lese za fáborkama, mejt se v ledovým rybníku a řešit přes dveře kadibudky s padesátiletou vedoucí, kterou jsem znala sotva druhý den, že jsem to teda zřejmě asi poprvé dostala.

Možná se mi prostě jenom stýskalo po domově, ve kterým na mě po návratu ze školy čekali oba rodiče...

16

Napíná čtenáře

15

Přidává kontext k ději (vysvětluje příběh/děj)

Fun fact?

V roce 2017 skončilo rozvodem sedmačtyřicet procent sňatků. Průměrná délka takového manželství je necelých třináct let. To jen pro představu, jakou pubertu má nejspíš polovina těch zatracených mileniálů za sebou a...

...no.

To teď není důležité. - ukončil myšlenku

*

...každopádně...

- Dále pokračuje v ději

Pár dní před koncem jsme byli posláni na službu pro vodu, protože jo, byl to ten typ tábora, na kterým musíte vodu načerpat do dvou barelů ze studánky v lese půl kiláku od kempu, ty převízt zpátky na rozkodrcaným vozíku a vodu z nich pak napumpovat do nádrže jenom proto, aby mohla bejt k večeru kvěťáková polívka. Tehdy jsem šla se dvěma nejmladšíma klukama z oddílu, asi sedm nebo osm jim bylo... Do toho vozíku se museli opřít oba naráz, aby ho utáhli, ale víte, jak to s těmahle harantama bejvá. Energie na rozdávání a rádi se realizujou.

Na cestě zpátky se začali poštuchovat. Pak prát. Nejspíš z legrace, kdoví, já se chtěla prostě jen vrátit do svého stanu ke svojí knížce a...

Pak jeden z nich zakopnul o vozík a po hlavě se skutálel do skarpy s potokem, kterej tekł podél cesty.

Vzápětí ho následoval jeden z těch dvou barelů.

A celejma svejma padesáti kilama toho kluka přirazil na kámen, na kterým přistál.

Pamatuju si, že prvních pár vterin bylo absolutní ticho. Ptáci, šumění lesa, všechno to zmlklo jako na povel. A my stáli nahoře,

17

uvádí čtenáře blízko ke ději ztotožňuje ho s hrdinou (osobně)

hrůzou neschopný ze sebe vydat jedinou hlásku, zatímco kluk dole v potoce se nezmohl na víc než na pár zmatených temp v mělčině kolem sebe. A když se mu po těch několika mučivejch vteřinách konečně podařilo nadechnout, spolu s nářkem mu z pusy vytryskla červená krev.

Seběhla jsem do škarpy. Zvedla ho v podpaží a táhla zpátky na cestu. Chtěla jsem běžet, ale nešlo to, ani nápad, sotva jsem ho unesla. Ten druhý kluk utíkal napřed pro pomoc, zatímco já toho raněného nesla zpátky do tábora přišerně pomalým tempem metr za půl věčnosti. Dávil se a prskal, krev na bradě, tvářích i tričku, jako batole, který někdo nechal o samotě se sklenicí džemu.

V půlce cesty k táboru se po stezce přičítalo auto s praktikanem a zdravotníkem, který nám vyjeli naproti. Vytrhli mi ho z náručí, položili na zadní sedačku a odvezli do nemocnice.

A to bylo celý.

Nezačala jsem nosit masku. Nevymyslela jsem si přezdívku. Ne, moje schopnosti v tom nehrály žádnou roli, protože tou dobou jsem ještě ani nevěděla, že je mám. Nedostala jsem šerpu od starosty ani medaili od prezidenta. Na posledním nástupu mi dali *Diplom za výjimečnou statečnost* (nadepsanej v Comic Sans, protože jak taky jinak, že jo) s kresbou hrdě se tvářícího klokana v plovacích rukávkách a naši mě po vyzvednutí zpátky v Praze vzali na banánovej pohár. Největší odměnou bylo, když mi slíbili, že už mě na žádné tábor nikdy nepošlou.

Asi dva tejdny nato mě matka přistihla, jak ve svém pokoji ten díplom trhám na kusy.

Dodneška si nejsem jistá, proč mi nedovolila jeho zbytky vyhodit. Tehdy řekla něco na ten způsob, že jednou si ho ještě ráda slepím zase zpátky, hodila ty cáry do obálky a uklidila je někam na půdu... Možná to myslela dobře. Možná nechtěla, abych se zbavila posledního symbolu toho, že její pomalu se

PRÍMÁ MLUVA
VYPRÁVĚČE VYVOLÁVÁ
NAPĚTÍ A POCIT

hroučící manželství neslo aspoň nějaký ovoce? Kdoví. Já byla spokojená. Roztrhání toho papíru byl pro mě rituál, díky který-mu postupně přestaly všechny ty noční můry, který se mi vracely po zbytek července. Ale než ta historka ztratila na životnosti, trvalo to mnohem dýl. Až do Vánoc jsem se nedočkala jediný rodinný sešlosti, na který by se o tom naši nerozpovídali. Ten barel mu prý totiž zlomil žebro a to mu propíchno plíci, pneu... pneumorotax se tomu říká, drahý? Naše Lenka ho vytáhla ven, úplně sama, donesla málem až do tábora... Kdyby ho prý do nemocnice dostali jen o chvíli později, nepřežil by to...

Po škole se to rozkrliklo zrovna tak. A najednou – přinejmenším do té doby, než se objevil nověj skandál na probírání – jsem pro všechny kolem byla **Lemmy – hrdina**.

A nebyl to správněj pocit.

Víte, myslím, že lidi maj rádi příběhy. Realita je pro lidský mozky moc nudná a náhodnost moc nedůvěryhodná. Nejsme naprogramovaný, abysme akceptovali informace bez korelací, činy bez motivů a příběhy bez point. Dokreslujem si spojitosti tam, kde žádný nejsou, jen aby se nám svět nerozpadnul před očima.

Mě si tehdy všichni malovali jako hrdinu. – vysvětluje společnost,

Ale já? Když jsem toho kluka tahala ze škarpy; když mi mezi přidušným nářkama prskal krev na ruce, věřte mi, když vám říkám, že jsem měla totálně vymazáno. Dělal jsem jenom to, co jsem udělat musela, protože nebylo nic jinýho, co bych udělat mohla.

A jak se o hodně, hodně let pozdějc ukázalo, byla to jedna z nejdůležitějších věcí, který jsem ve svém životě kdy udělala.

Jen z úplně jinýho důvodu, než byste možná čekali.

A teď, když tohle víte, je nejspíš neodvratně čas se přesunout tam, kde tenhle příběh asi doopravdy začal jedním z nejhorsích narativních klíšé vůbec:

odkazuje na aliasy lidí (jejich hrdinů) jména

vysvětluje společnost, a její pohled na ni. (virkovčeka)

S HRDINKOU
JIS SNAHOU SE
STOJIT, JGLIKOZ
VYPRÁVÍ KAŽDOKDÍ
RUCI, NEPOUŽIVÁ
KNIŽNÍ
VÍRAZE (NEPISOVÁ
MLUVA)

Naznačuje že se k tomuhle odkazu později v knize vrátí
Toto vyvolává napětí a zvědavost

že tisícovka respondentů není zrovna moc, ale i tak je to něco, nad čím se mi nechce úplně mávnout rukou.

Výsledky toho výzkumu jsou totiž *fascinující* v tom nejhorší slova smyslu.

Otázkou, která ten výzkum proslavila, bylo, zda může být žena v tom kterém z nabízených scénářů spoluzodpovědná za to, že ji znásilnili. Víte co, třeba proto, že zrovna měla minisukni nebo si dala skleničku vína.

Třiašedesát procent respondentů na tu otázku odpovědělo kladně.

Když jsem to slyšela poprvý, myslela jsem si, že je to blběj fór.

Real-into

Věděli jste, že po revoluci v Íránu v roce 1979 ospravedlňoval nově islámské režim povinný nošení burek tím, že pouhý pohled na ženský vlasy vzbuzuje v mužích nezvladatelnou nadrženosť? Fakticky. Vygooglete si to. Nebo si přečtete *Persepolis*. Osobně považuju za fascinující, že tahle argumentace nějakým způsobem zvládla posílit narativ ženského těla coby ďáblovejch osidel, a ne mužů coby totálních zvířat, který by se měli nechávat hromadně kastrovat, aby nevyjžděli po čemkoli aspoň vzdáleně připomínajícím orangutana. Nemluvě o ironii toho, že právě od těch *slušnejch Čechů*, který se v hospodě u točenýho s buřtem tak rádi rozhňou nad imigrantama znásilňujícíma naše ženy, se nejčastěj dozvíte, že *když chodí oblečená takhle, tak si o to koledovala*.

Umíte si představit, že vás někdo na ulici flákně bejsbolovou po hlavě, a když to doma řeknete rodině, dozvíte se, že jste si o to říkali, když jste si nevzali helmu?

Umíte si představit, že se vrátíte domů po jednom z nejpršíšernějších zážitků, jaký jsou v naší realitě jenom k dostání, a reakce, který se dočkáte, je, že jste se *neměly takhle oblíkat*?

Že jste neměly tolik pít?

Že jste si ho neměly brát?

Ročně je v Česku znásilněno asi *sedm tisíc žen*. Nahlásí to odhadem jedna z deseti.

Nejdou na policii. Přestože byl spáchán zločin. Přestože třeba i vědí, kdo byl pachatel, což často vědí, protože, překvapko, ten kluk, se kterým chodíte už tři měsíce a kterej tak trpělivě čeká, než mu dáte, nebo ten chlap, se kterým už tři roky bydlíte v jedna-ká-káčku a máte s ním dítě, vás znásilní mnohem pravděpodobněj než nějaký fantom číhající v parku za křovím, to je prostě statistika, a pokud se držíme statistiky...

...tak o tom na devadesát procent nikomu ani nepípnete.

Protože kdo by vyrazil na policii vyprávět úplnýmu cizincovi o tý nejvíc ponižující zkušenosti svého života, když je tady šance dvě ku jedny, že se dozví, že to byla jeho chyba?

Protože víte vy co?

Je vážně strašně snadný se přesvědčit, že to vážně *byla* vaše chyba.

I kdybysme si čistě hypoteticky představili o něco všednějši situaci, protože, co je koneckonců tak špatnýho na klukovi, co čas od času napíše holce esemesku?

Když jí koupí pěkný šaty.

A náušnice.

Je strašně snadný — i tváří v tvář lidem, kterejm věříte ze všech nejvíc — uvěřit tomu, že si za to můžete samy. Že to vy jste se do tý situace dostaly, a nikdo jinej.

Že to vy jste se s ním daly v baru do řeči.

Že to vy jste si ho přivedly do bytu.

Že je to jenom váš problém.

A že je jenom na vás si ho vyřešit.

jakto kdyby se nás to týkalo

Dupnu si na nohu, když se z chodbičky ozvou kroky a vzápětí do kuchyně vstoupí jeden ze Stážčinech hostů.

„Viš, co myslím,“ procedí Debi mezi zuby. „Něco takovýhleho.“

„Něco jakýhleho takovýhleho?“

Debi výmluvně kývne ke klukovi, který se právě tupě rozhlíží po útrokách lednice. Na dřínech má zavěšené rádobý stýlové řetěz a na hlavě posazenou osuntělou kšiltovku s losem FK Nouznice, což je možná opravdu existující věc a možná nějaké krutopřísné hluboké metaodkaz na kdovíco; a upřímně, ani se neodvazují hádat.

„To jako fakt?“ nadzvednu obočí. „Přitáhlas mě sem, abych si tu našla nějaké nárazník?“

Debi se nechápavě zamračí. „Co je to nárazník?“

„Kluk, se kterým se vychlápáš, abych zapoměla na Matyáše.“

„Kdo tomu tak říká?“

„Já tomu tak říkám.“

„Jseš divná. Ale pointa je, že i kdyby, komu to ublíží?“

„Moji hrdosti, v první řadě.“ Ohlídnu se na kluka, který se mezitím s plechovkou coly usadil na parapet a bez zájmu o cokoli či kohokoli se jít zírát do svého mobilu. „A mému vkusu. Mám určitý standardy, věř tomu nebo ne.“ Vždyť kdo proboha nosí kšiltovku v bytě?

„Šmarjá, vždyť nefikám, že ho máš hned zatáhnout ke Stážce do ložnice a tam mu ho... no... to.“

„Tam mu ho to?“ Nakrčím čelo. „To je ti dvanáct, že to neumiš fikt nahlas?“

„Ale nech toho.“

„Řekni vykourit, Debi, prosím, kvůli mně...“

Zmknul! zasměje se. „Hele. Nepřitáhla jsem tě sem, aby ses tu spustila s pátkou osazenstva...“

„Divný, protože na tomhle poli jseš jinak expert...“

Osobní (Ich form)

...vzala jsem tě sem, aby sis vzpomněla, že Matyáš nebyl jedinej člověk na celý zeměkouli, kterému na tobě záleželo.“

Pichnu prstem nazad, směrem ke klukovi na parapetu. „A tenhle kluk mi to má připomenout, jo?“

Debi protočí oči v sloup. „Hele, Lenny. Beru, že v tomhle jsem za tebou trochu pozadu. Ale i tak vím, že je hezký cítit se chtěná. Ne?“ Sleje do skleničky smetanu s ananasovým džusem;

a podstrčí mi ji pod ruku. „Třeba je to ve skutečnosti náramně sympaták. Možná pracuje v útulku. Nesíď knihu podle obalu.“

Teď obrátím oči v sloup já. „Dělám to doslova a do písmene jenom proto, abych ti udělala radost.“ zamručím, chopím se skleničky a vyražím k oknu.

„Čus,“ zvednu mu oči od mobilu. „Udělalys jsme piňňu coladu, dáš si?“

„Hm? Um, ne, díky,“ odpoví. „Alergie.“

„Nechápavě si skleničku prohlídnu. „Na co? Na ananas?“

„Na mlíko.“

„An.“ Asi tak na tři vteřiny se mi podaří udržet svoje chytřáctví na uzdě. „Myslím, že tomu se nefiká alergie, ale intolerance laktózy.“

Kluk mě chvíli sleduje naprostou zmateným pohledem. „Jsou to dvě různé věci,“ řekne nakonec, sesune se z parapetu a vyrazí chodbičkou do obýváku.

Debi provinile pokrčí raménama. „Příště uděláme margaritu,“ navrhone.

*

Tyhle hauspárty mívaj určité standardní průběh.

Bod jedna? Nesmělý otukávání lemovaný pásmatma trapnýho ticha, během kterýho se hrda láhvi využívaj ani ne tak nutně k pití, jako spíš k vylučvě, proč dotyčnej zrovna nemůže mluvit,

by chvíli trvalo. A navíc, není to zrovna pěkný pohled. Nic, na co bych tě chtěla nutit se dívat...“

Sotva ho poslouchám. Točí se se mnou celý svět. Tolikrát jsem důmala nad tím, jak to, že je pro něj tak snadný mě sledovat. Jak ví, když jsem doma a kdy ne, jak se může vzdýcky tak pohodlně dostat do našeho bytu...
A on byl přímo pod náma.

...vždyť jsme mu, dá přidele, daly náš rezervní křič...
„To ty,“ dostanu ze sebe nahlas. „To tys Debi pozval do Fatalu...“

...a to on jí z něj vytáhnul ven...
Před očima mi vytane obraz Dušana, tak necharakteristicky soustředěnýho, jak tálne bezvládnou Debi ze zakoutěnýho Fatalu.

„...to tys jí včera vyzvídával z nemocnice...“
„Jo,“ přitaká Dušan-lomeno-Ne-Alex. „Moc fajn odpoledne, mimochodem, náramně jsme si to užili. Zatímco tys trčela v Soho. Za to přomíň, vážně, ale připadalo mi, že ti to prospěje. Plus mně se hodilo si s Debi trochu popovídat o samotě. Však víš, o takových těch základních věcech, které by někdo mohl chtít použít jako kontrolní otázky, jako... Jak jste se poznaly, třeba. A co mají znamenat všechny ty kachny a co to bylo v tý obálce ze školy... A slohnout jí telefon, v neposlední řadě, že jo. To náramně usnadnilo spoustu věcí.“

Vyskočil na nohy a odkráčí ke stolu. Jako bysme právě dokončil tenisovej set a on si šel na lavičku pro ionťák. Místo toho ale odsuňe stranou mlčíčho Ryana Gopelinga a zvedne z tácu jeden z oschlejších chlebičků s Debilnou česnekovosýrovou pomazánkou. „Mimochodem, to stěhování, aby bylo jasno, to jsem si nevymyslel, takže... to bys s ní nejspíš měla probrat, až se vrátí,“ řekne a zakousne se do chlebičku: vzápětí ale zavrtí hlavou a vyplivne sousto zpátky na stůl. „Ugh, to ne, to by nedopadlo dobře...“
„Vypadni z mýho bytu.“

Isou zločin?
(278)

„Lenny?“
 „Jo?“
 „Co má tohle proboha znamenat?“
 „Debi...“
 „Máš ty vůbec tušení, jak *silně* jsem se o tebe bála?“
 „Já vím, já...“
 „Našla jsem v kuchyni na podlaze krev! Už jsem byla fakt připravená volat policajty!“
 „Máš ů sebe Dušana?“
 „Co? Ne. Proč bych měla?“
 „Dobře...“
 „Debi, poslouchej, vím, že poslední týden jsem byla... nō... prostě...“
 „Jo. Tos byla.“
 „Přisahám, že ti to všechno vysvětlím, fakticky. Ale teď potřebuju, abys mi ještě chvíli věřila a udělala přesně, co ti řeknu, dobře?“
 „Lenny, co se to...“
 „Prosim. Prosim, Debi...“ Zalknu se. „Potřebuju tě.“
 Zaselesti to, jak se na druhý straně drátu posadí na posteli.
 „Dobře. Co mám udělat?“
 „V první řadě potřebuju, abys šla do kuchyně...“
 „Oukej.“
 „...a ochutnala ty sýrový chlebičky s česnekem.“
 Slyším, jak se Debi zhluboka nadechne a vydechne, jako by jí následující otázka stála veškerou zbejvající trpělivost. „Aha. A... ehm, proč, proboha?“
 „Protože... odpovím a snažím se nemyslet na absurditu faktu, že právě na tomhle závisí úplně všechno, potřebuju vědět, jestli už jsou vážně zkažení.“

Proč?, jak sítu spojila?

278

- oddělení informací
- připomíná detektivku
- KAPETI

E06

mauzoleum

*

I

WHAT?

Nosím s sebou v peněžence jednu fotku.
 Vyfotila ji máma na svůj starý polaroid, když mi bylo osm. Jsem na ní já, s culičkami na hlavě a zablácenými holinkama na nohou a v ruce držím kapra, kterej síce podle běžnejch měřítek není kdovíjaký kus, ale já ho tehdy sotva unesla. Z mýho výrazu na té fotce je myslím docela zřejmý, že moc nevím, jak přesně s tou situací naložit: na jednu stranu se moje mozkový závit, tou dobou ještě v raný fázi vývoje, snažej nějak zpracovat fakt, že jsem právě připravila o život jinou vnímající bytost víceméně pro zábavu, protože kapr mi nechutnal ani tehdy, ani teď. Zároveň z toho ale všichni kolem měli druhý Vánoce — z Lenky je malá rybařka, no panečku, koukejte na ni, není v těch botkách k sežrán?

Dětsví umí být matoucí.

Důvod, proč mám tuhle fotku za každých okolností s sebou, ale není ten, že bych si skrz ni chtěla připomínat vrtošivost života a pokrytectví *Homo sapiens sapiens*, kterej se za pár miléníí své civilizovaný existence zyládnul po mršinách všech ostatních živočišnejch druhů týhle planety usadit na spíče potravního řetězce.

Tahle fotka je poslední fotka Lenky, než se z ní stala Meta-Lenka. Nosím ji s sebou, aby mi připomínala, co jsem. Nebo... co jsem byla, než jsem začala být to, co jsem... Koukejte, neřikám,

281

Str. 340

Debiný chlebičky
 odmítl nosit pinz...

- vyprávěje ležďoví, jak na to mřsta, zároveň se to dozvídáke y ai tady celé, ale vodítka po celé knize

20

Reflexe: Transformace vyprávěče

Byl by schopný se přeměnit na kohokoliv a Lenka by to nepoznala. Snadno by jí zaskočil. Jednou jí to už řekl v obchodním centru. Pohl se změnit na ženu. Lenka však netušila, jestli mluví pravdu. Sama něco takového nikdy nedělala. Představoval si, že by bylo velmi bolestivé a vyčerpávající se proměnit od hlavy k patě, prodloužit si každou kost v těle, každý sval a nepotřáchat si vázy nebo kůži. Pořád přemýšlela nad tím, že to není možné

K východu z nákupního centra doběhla lehkým klusem. V hlavních dveřích se srazila s ~~trochu~~ mnoha dalšími návštěvníky, ~~nově přišel na t~~ kteří se nemohli dočkat teplého zatiší lemovanou výzdobou vánoční výzdobou, a vyběhla ven do zimy. Sněžilo hustěji, než když vycházela z domu a ledový vítr se do ní hned pustil. Přitáhla si límec k bradě a utáhla jítu natěsno. . . . Jakmile výtah dorazil, vešla do něj ~~ona~~ a začala mačkat tlačítka na zavření dveří.

Lidem se může zdát, že milenčičkové se jen vynalézají a že to mají snadné, protože nežádají války a nemuseli stát ve frontě na banány. Nikdo jim nezakazuje odletět na dovolenou a žijí si svůj ~~svůj~~ skvělý život ~~plně~~ ~~bezstarostně~~ se smartphony a všechno jim se tak může zdát skvělé. Zároveň však každá čtvrtá dívka zažívá symptomy klinické deprese dříve, než oslaví osmácté narozeniny.

Může dojít k situaci často dochází k situacím, kdy se vrátí oběť ~~domů~~ po jednom z jejích restauračních zážitků když jen může říct, a doma se dočká reakce „~~Proč se takhle obléká~~“, že se někdo neměla oblékat, že neměla tolik pít, že si to neměla brát a je ~~to~~ možná snadné uvěřit v tento systém, že si na to oběť může sama a sama se do této situace dostat, že to byla ona, kdo se s ním dal do řeči, že to přivedla do bytu, že je to její problém, který si musí sama vyřešit.

Zpětná vazba:

Hodina byla zajímavá a byl na to lepší divičení
výběr knihy. Jediné negativum byla délka textu,
jinak ^{negativa} žádné nebyly. Dozvěděli jsme se něco nového a
vyprávět, co jsme předtím nevěděli ~~a nebyly~~. Pozitivně
na tom hodnotím skupinovou práci, kdy jsme mohli všichni
řeknout své problémy a prodiskutovat naše názory.